

LASKUVARJOURHEILU

Finnish Magazine of Sport Parachuting

No 3 1990 14. vuosikerta. 20 mk.

LASKUVARJOTOIMINTAA HARRASTAVAT KERHOT PARACHUTING CLUBS IN FINLAND

	Yhteyshenkilö Contact person	Puhelin telephone	t = work k = home kerho = club
Alavuden Ilmailukerho, Timo Panula Kotakiventie 28 A 3 60320 SEINÄJOKI	Timo Panula	964-138 000 965-12 230	k kerho
Hallin Laskuvarjokerho, 35600 HALLI	Pekka Karhumäki		
Hangon Laskuvarjokerho, Hangon lentokenttä 10900 HANKO	Kari Nivala	949-451 606 911-89 291	t/k t/kerho
Imatran Ilmailukerho, Rauno Härkönen Ritvakoivunkj. 1, 55800 IMATRA	Rauno Härkönen	954-292 621 954-41 876 954-37 393	t k kerho
Imatran Ilmailukerho, Pekka Kivinen Katajakatu 7 A 1 53810 LAPPEENRANTA	Pekka Kivinen	953-514 394 953-29 110	t k
Jyväskylän Laskuvarjokerho, PI 462 40101 JYVÄSKYLÄ	Jari Toivo	941-637 201 941-284 7966 941-753 206	t k kerho
Kainuun Laskuvarjokerho, Heikki Punju, Jutta, 87850 PALTANIEMI	Heikki Punju	986-28 654 986-475 255	t k
Kanta-Hämeen Laskuvarjourheilijat Niittykatu 17 A 3 13100 HÄMEENLINNA	Maija Haanpää	917-201 364 917-165 129 914-42 893	t k kerho
Kemin Laskuvarjokerho 94600 Kemi		9698-16 711 9698-23 411	kerho fax
Kotkan Ilmailukerho Ilpo Kokko Kaskipolku 9 A 5 48400 KOTKA	Ilpo Kokko	952-22 948	k
Kuopion Laskuvarjokerho PI 338 70101 KUOPIO	Hukka Salonen	971-452 462 971-451 001 971-474 748	k kerho/konehalli t
Kärsämäen Ilmailijat Helge Luttinen JL 48, 86710 KÄRSÄMÄKI	Helge Luttinen	984-61 679	k
Lahden Laskuvarjokerho Risto Koivisto Erämiehentie 10 15870 SALPAKANGAS	Risto Koivisto	918-803 525 918-803 941	t k
Napapiirin Laskuvarjourheilijat PI 307 96101 ROVANIEMI	Leena Nuolimäki	960-61 876 960-393 956 960-631 410	t k kerho
Oulun Laskuvarjokerho PI 307 90101 OULU	Mikko Närhi	981-225 000 981-481 540 981-482 759	t k kerho
Pohjois-Karjalan Laskuvarjourheilijat Risto Käyhkö Alapihantie 22 81100 KONTIOLAHTI	Risto Käyhkö	973-24 149 973-732 255 973-854 142	t k kerho
Satakunnan Laskuvarjourheilijat Porin lentoasema 28101 PORI	Jarmo Leppänen	939-423 452 939-394 648 939-325 790	t k kerho
Suomen Laskuvarjokerho Hki-Malmin lentoasema 00700 HELSINKI	Mimma Lehtovaara	90-135 2011 90-378 827	t kerho
Suomen Urheiluilmailuopisto 12820 RÄYSKÄLÄ	Jorma Laine	914-42 871	t
Tampereen Laskuvarjokerho PI 142 33101 TAMPERE	Jaana Ahtinen	931-122 885 931-656 122 931-655 126	t k kerho
Turun Laskuvarjourheilijat PI 36 20101 TURKU	Ulla Mansikka	921-350 813 921-388 262	k kerho
Utin Laskuvarjokerho PI 44, 45101 KOUVOLA	Sami Rämä	951-21 161/346 951-254 085 951-84 539	t k kerho
Vaasan Laskuvarjokerho PI 337, 65101 VAASA	Hannu Takala	961-112 443 961-269 279	t k

Ps. Tarkistakaa tiedot ja korjatkaa virheet - kirjallisesti lehdelle!

Päätoimittaja:
Mimma Lehtovaara

Ulkoasu:
Jukka Kujala,
Antti Kuparsaari,
Esa Nykänen,
Pekka Palotie,

Toimituksen osoite:
Laskuvarjourheilu,
Malmin lentoasema,
00700 Helsinki

Julkaisija:
Suomen Laskuvarjokerho,
Malmin Lentoasema,
00700 Helsinki,
puhelin 90-378 827

Painopaikka:
Aurasen Kirjapaino,
Saksankatu 1,
30100 Forssa,
puhelin 916-221 00

Irtonumerohinta 20,-
vuosikerta 70,-. Neljä
numeroa vuodessa.

Toimitus ei vastaa artikkeleis-
sa esitetystä mielipiteistä,
vaan jokaisesta artikkelista
vastaa kirjoittaja itse.

Lehti ottaa mielellään julkais-
tavaksi lukijoiden valokuvia,
piirroksia ja juttuja.

Kansikuva: Exit Moskovan
taivaalla Antonov-2 koneesta.
Kuva: Pekka Palotie.

SISÄLLYS

- 2 Kerholuettelo
- 4 Moskovan taivaalla
- 8 RW-SM 1990
- 11 Jämin onnettomuus
- 12 Taitoa ja tarkkuutta
- 16 Räjähdysmäistä kasvua
Kemissä
- 19 Räyskälän kukko kiekui
- 20 Meidän perhe hyppää
- 21 RW-PM 1990
- 25 Elämän suuri, pimeä
hetki
- 26 Kohti turvallista CRW-
hyppäämistä
- 28 Naisten ME
- 31 Ostetaan, myydään

Näytöshyppystä

*Näytöshyppytoiminta taitaa olla mennyt hieman taakse-
päin, ainakin joiltakin osin, verrattuna 70-luvun toimintaan.
Silloin oli sykettä, käytettiin savuja ja kuuluttajat kertoivat
huimapäisiä tarinoita hyppääjistä. Entä nyt – muutama
hyppääjä tulee tilaisuuteen tyylikkäästi patjavarjoilla tar-
kasti halutulle paikalle. On se hienoa, vai onko?*

*Näytöshyppyjen suosio on varmaankin joillakin alueilla
taantunut ja suurelta osalta siihen lienee syynä kerhojen
oma aktiivisuus ja markkinoinnin puute, mutta pitäisi var-
maankin keksiä uusia ideoita. Näytöshyppy ei ole vain
pieni tapahtuma jolloin hyppääjä tulee maahan ja kenties
tuo jotakin tervehdyksiä jollekin, vaan se on ainutlaatuinen
tilaisuus, jonka aikana meillä on mahdollisuus tehdä laji-
amme tunnetuksi ja saada sille suurta positiivista julki-
suutta, jos vain asiat oikein hoidetaan.*

*Näytöshyppy on eräänlainen performance esitys, jossa
hyppääjät ovat taiteilijoita ja suoritus ei suinkaan pääty sii-
hen, kun jalat osuvat maahan vaan se jatkuu aina niin pit-
källe kuin maalialueelta poistutaan. Kaikki tämä vaatii huo-
lellista etukäteisvalmistelua ja keskusteluja tilaisuuden jär-
jestäjän kanssa siitä, mitä kaikkea voimme yhdessä tehdä,
mutta helpottaaksemme tilannetta voimme me kerholla jo
suunnitella erilaisia vaihtoehtoja ja tarjota niitä heille.*

*Tarvitaan vain pikkuriikkisen mielikuvitusta ja saamme
aikaan tyylikkään ja vaikuttavan näytöksen ja mikä tär-
keintä, saamme tyytyväisen asiakkaan ja kenties hän mai-
nitsee siitä tuttavalleen ja saamme lisää mahdollisuuksia
esiintymiseen.*

*Mitä sitten voimme tehdä? Uskoisin, että hyvä kuuluttaja
on erittäin tärkeä, sillä hän luo sen fiiliksen joka maassa
olevilla on. Hänen tulee tietää hyppäämisestä ja taustatie-
dot hyppääjistä, radioyhteys maasta koneeseen ja erittäin
tärkeä, jotta tiedetään milloin mennään tai tullaan. Hyvät
etukäteissuunnitelmat ja tarkkaan harkittu ohjelma.*

*Se voisi sisältää savujen käyttöä, pientä RW:tä – pitkät
liut, muut avaa korkeaimmalla – yksi tulee "alas", varjon
varassa sovitut ajolinjat, pyörytykset, CRW:tä, lippujen
käyttö ja kaikkea muuta mahdollista, kunhan se ei vaa-
ranna kenenkään turvallisuutta. Turvallisuus onkin kaikkein
tärkein seikka, sillä turhalla tunaroinnilla saamme aikaan
paljon pahaa ja vie monta vuotta ennenkuin se on paikattu.
Ei kokemattomia liian vaikeisiin paikkoihin, eikä hypätä
huonoissa olosuhteissa, sillä se on viisautta olla hyppää-
mättä liian kovilla tuulilla. Tästä on runsaasti kokemuksia
– vai onko?*

*Eipä muuta kuin suunnittelemaan talven aikana hyviä
näytöshyppyjä, jotta meillä olisi keväällä tuote mitä markki-
noida.*

Pekka Palotie

Moskovan taivaalla

Se on mahtava tunne kun lentää kopterilla (MI-8) Moskovan yläpuolella ja ihailee suurkaupunkia lintuperspektiivistä. Voi tutkailla Kremliä ja Punaista Toria sekä kuinka upeasti Moskova-joki virtaa halki kaupungin. – Tämä olikin vain mahdollista kun osallistuimme Neuvostoliiton Laskuvarjoilun 60-vuotisjuhlan kunniaksi järjestettyyn kilpailuun. Kisat pidettiin melkein kaupungin keskustassa sijaitsevalla Tusinin lentokentällä 23. 6.–1. 7. 1990.

Teksti ja kuvat:
Pekka Palotie

Mika ihmettelee mahtavaa Ukraina-hotellia, jossa asuimme.

Neuvostoliiton Laskuvarjoilun 60-vuotisjuhlan kunniaksi järjestettiin isot kansainväliset kilpailut niin konventionaalisten lajien kuin relatiivihyppyjen osalta. Kutsut menivät kaikkiin suuriin hyppymaihin ja kun Suomi sai kutsun ilmoittautui halukkaita useam-

piakin rw-puolelta. Konventionaalisten lajien hyppääjien ohjelmaan kisa ei sopinut joten sinne päätettiin lähettää 4-hengen ja 8-hengen joukkue edustamaan Suomea kovataisoiseen kilpailuun.

Malmilla pidettiin kaksi viikkoa ennen lähtöä karsintakilpailut halukkaille joukkueille ja sen perusteella Moskovaan lähtivät 4-hengen joukkue: Kari Koivuranta, Jukka Laiho, Kari Palola ja Jukka Saarensilta sekä heidän videokuvaajansa Eero Lehtinen. 8-hengen lajiin osallistui edellämäinnittujen henkilöiden joukkue liittäytynä Mika Forsenilla, Arto Toivosella ja Liisa Mattilalla. Delegationin johtajaksi ja joukkueen videokuvaajaksi lähti Pekka Palotie.

Jännittävin mielin matkaan

Lyhyiden ja nopeiden matkajärjestelyjen jälkeen joukkue kokoontui Seutula-Vantaan lentokentälle odottamaan Aeroflotin vuorokonetta Moskovaan. Kaikkia hieman jännitti, sillä emme tienneet yh-

tään mitään mitä perillä odotaisi, sillä meillä oli käytössämme vain kolme telex-viestiä mistä ilmeni, että siellä se kisa pidettäisiin. Ei ohjelmaa, ei tarkkaa tietoa missä kentällä kisa tapahtuu, ei tietoa majoituksesta saati sitten muusta. Kisa-maksut olivat kuitenkin ajoissa maksettu heidän tililleen ja uskoimme kaiken järjestävän kunhan hoidamme itsemme Moskovaan. Olimme kylläkin lähettäneet sähköneet ja ilmoittaneet tulostamme.

Lento sujui mukavasti ja jopa tullimuodollisuudet olivat hämmästyttävän nopeat ja yksinkertaiset. Selvittyämme niistä koimme mukavan yllätyksen, sillä vastassa oli laskevarjonkuvia piteleviä ihmisiä. Ei muuta kuin pikku bussiin ja kohti keskustaa.

Suurimmalle osalle Moskova oli täysin tuntematon paikka ja hämmästelimme kaikkea näkemäämme mitä matkan varrella sattui olemaan. Päästyämme kaupungin keskustaan ajoimme massiivisen hotelli Ukrainen eteen minne kaikki kilpailijat olivat majoittuneet. Hotellin aulassa oli joukko tuttujen hyppääjiä ja mukavaa oli nähdä useasti Suomessakin vierailut saksalainen Kurt Gabel.

Suomen joukkue kuivaharjoittelussa tyylikkäässä edustusasuissaan.

8-hengen joukkueella ei kuviot aina onnistuneet niin hyvin kuin massa, tässä kyläkin jo purkuvaihe.

Tyylikkääät avajaiset

Seuraavana aamuna oli aikainen herätys ja lähdimme kaikki bussilla kohti lentokentän lähellä sijaitsevaa ravintolaa, missä kaikki ruokailut kilpailun aikana pidettiin. Jostain kumman syystä se kutsumanimen "etola" joukkueen keskuudessa.

Sieltä oli vain 10 minuutin ajomatka kentälle, joka todellakin sijaitsi kaupungin alueella. Kenttä oli iso ja nurmipintainen. Sinne oli rakennettu tyylikäs maalialue, jonka ympärillä oli jokaisella maalla oma telttansa.

Lyhyen briefingin jälkeen valmistauduimme avajaisiin, jotka olivat todella upeat. Perinteisen marssin ja puheiden jälkeen siirryimme vapaasti omille teltoillemme seuraamaan huimaa lentonäytöstä. Kenttään oli paikallisen ilmailukerhon ja lentonäytös pidettiin kerhon omin voimin. Koneista päätellen se oli jokin puolisotilaallinen järjestö, mutta paikallinen organisaatio jäi hieman epäselväksi huonojen tulkkauksien vuoksi.

Ennen isoa yritystä "kulta-hammas" antoi viimeiset ohjeet ja niitä kuuntelee tarkkana mm. englannin tuleva astronautti ja hänen takanaan Kari Palola.

Suuri kuvio taivaalla juuri ennen hajoamistaan. Etualalla englantilainen videokuvaja.

Jatkuu seur. sivulla...

Näytöksen aloitti helikopterien joukkotaitolennot yksittäisine huimine suorituksineen, oli taitolentoa niin koptereilla kuin tavallisilla koneilla. Siihen malliin niitä pyriteltiin, että Saarion Seppo taitaisi jäädä toiseksi. Loppuhuipentumana oli laskuvarjonäytökset – oli kupurelatiivia, matalia hyppyjä ja kaikkea mitä vaan varjolla voi tehdä. Oman lisänsä antoi delegaation johtajien yhteinen hyppy omien maiden lippujen kera.

Kisat etenivät hitaasti

Vaikka käytössä oli kolme MI-8 kopteria ja neljä Antonov-2 konetta kisa sujui hitaasti. Osaksi syynä oli tietenkin vaihtelevat keliolosuhteet, mutta järjestäjien organisaation kankeus vaikeutti ja hidasti hyppäämistä. Toisaalta kun molempia lajeja hypättiin yht'aikaisesti aiheutti se videointiin omat ongelmansa.

Joukkueemme hyppäsi 4-way kisassa kahdella joukkueella, sillä järjestäjä salli useampia joukkueita samasta maasta. Suurin syy tähän taisi olla heidän omien joukkueiden välinen kisansa. Koska heillä

oli joukkueet kaikista armeijan eri yksiköistä ja näiden joukkueiden paremmuus oli saatava selville. Tämä joukkueiden välinen kisa oli myös havaittavissa, sillä nyt käytiin kisa Neuvostoliiton paremmuudesta ja taisi sillä olla vaikutusta myös seuraavan vuoden MM-kisavalintoihin. Muiden maiden II-joukkueet hyppäsivät kilpailun ulkopuolelle, mutta olihan se kuitenkin hyvää harjoitusta kaikille.

Sightseeing taivaalla

Kaikesta huolimatta, loppuvaikeista kilpailut saatiin päätökseen ja sijoituimme mukavasti hyvässä seurassa. 4-hengen lajissa olimme 4. tilalla, joskin pari paikallista joukkuetta hyppäsi paremmin kuin me, mutta he olivat kilpailun ulkopuolella tuloluettelossa.

8-hengen joukkueemme, joka seikkaili Moskovan taivaalla yhtenä päivänä 4 tuntia kun startti lähetti heidät tavaalle pilvien joukkoon, sijoittui neljänneksi, mutta eipä niitä joukkueita ollutkaan enempää. Mikäs siinä lennellässä 4 000 metrissä kaikkea kunnista katsellen. Kävimme jopa Kremlin päällä samaan aikaan kun siellä pohdittiin Neuvostoliiton tulevaisuutta ja saimme mukavia ilmakuvia Punaisesta

Toristakin.

Ranskalaiset olivat omaa luokkaansa ja odotamme mielenkiinnolla heidän menestymistään MM-kisoissa. Neuvostoliiton kaikki kolme joukkuetta 8-hengen lajissa olivat kovia ja varmasti kehittyvät ensi vuodeksi. Joskin ero ranskalaisiin on suuri, joten saa nähdä miten käy.

Suurtakin

Yritimme kerran isoakin 65-way hyppyä johon osallistui kaikkien maiden edustajia. Kuvion piti olla 6 0 taivaalla, joskin se hajosi 2 500 m korkeudella ja jäi tekemättä. Lensimme kolmella kopterilla puljaa ja se onnistui mainiosti exiittiä lukuunottamatta, sillä paikallinen spottaaja ei saa hyvää arvosanaa porukan laskeutuessa ympäri Moskovaa, vilkkaasti liikennöidyille kaduille ja ties minne. Meidän oma Epa laskeutui talon katolle ja käväisi sen jälkeen miliisiasemallakin. Uutta yritystä ei sitten tehtykään, syynä taisi olla alastulo pitkin kaupunkia.

Kisan jälkeen

Kilpailun jälkeen meillä oli aikaa tutustua kaupunkiin ja ihmetellä Mathias Rustin taidonnäytettä kun hän oli aikoi-

naan laskeutunut ahtaalle torille. Kävimme myös hämmästelemässä miten hampurilainen saa ihmiset hullaantumaan. McDonaldsin kilometrin jonot olivat aivan uutta samoin kuin ne puutteet mitä kaupoissa oli. Päinvastaista oli taas kaikissa länsivaluutalla toimivissa kaupoissa ja baareissa. Kaikkea oli tarjolla.

Hyppääminen Moskovassa oli miellyttävä kokemus ja paikalliset hyppääjät todella mukavia ja ystävällisiä, ikävä kyllä kielitaito oli ainoa kompastuskivi kunnan kommunikointiin. Jos vaan mahdollista niin kyllä kannattaa lähteä uudelleen mikäli sinne kutsutaan.

Suuret kiitokset

Oy Terinit Ab

Joukkue kiittää tyylikkäistä edustus asuista.

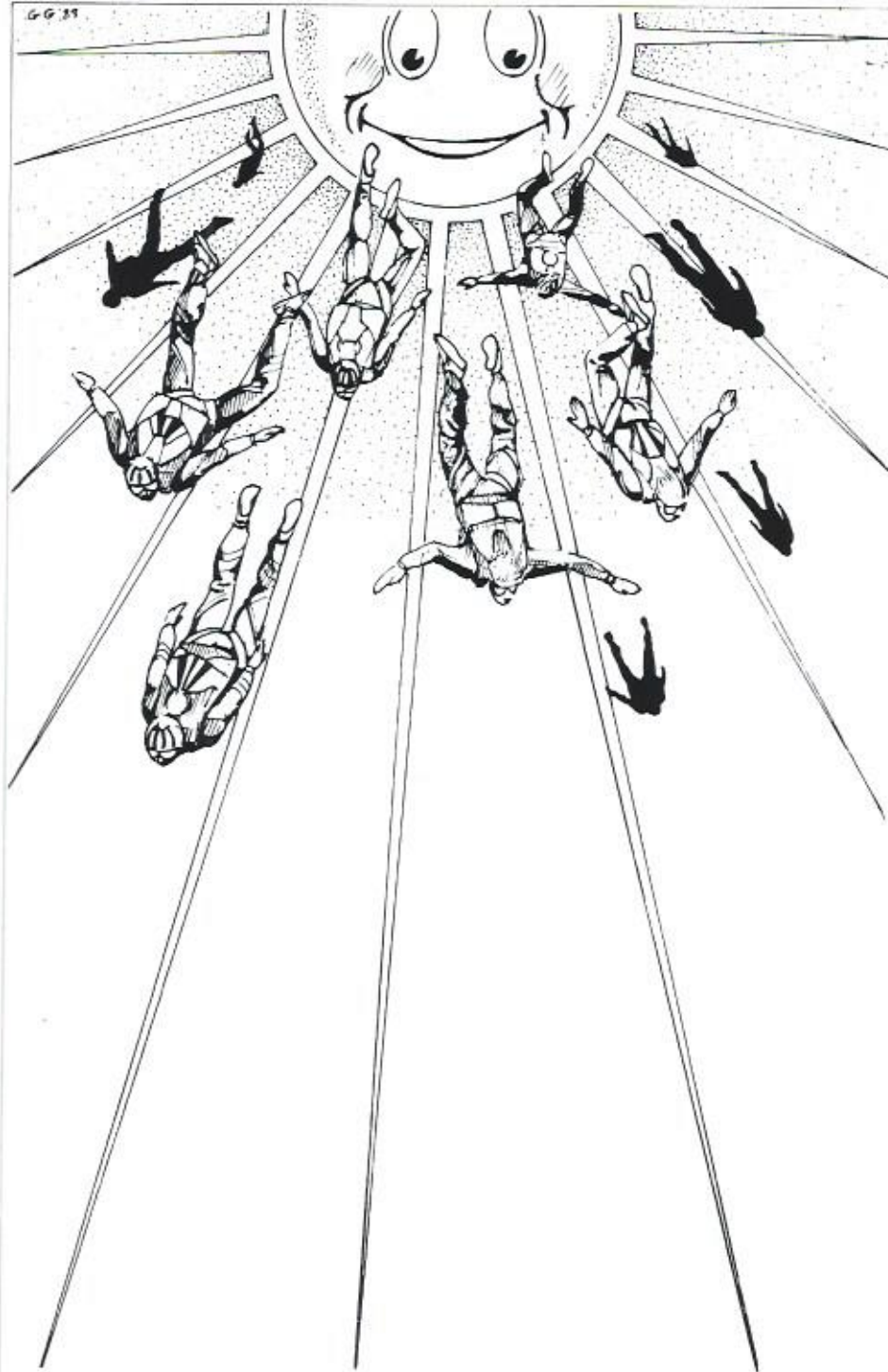
↓ Vapaapäivänä joukkueella oli aika käydä tutustumassa kaupunkiin ja sen nähtävyyksiin.

↘ Amerikkalainen tandemhyppöjen kehittäjä Bill Booth oli esittelemässä tandemkalustoa ja Vectorin valjaita venäläisille.

4-way LOPPUTULOKSET

Sija	Maa	Kierrokset										Yhteensä
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	Neuvostoliitto	1	13	16	14	17	17	13	14	12	11	141
2	Ranska	12	12	14	14	14	15	10	12	9	11	123
3	Englanti	10	9	12	10	13	13	9	10	10	9	105
4	Suomi	8	9	11	10	9	11	8	9	9	10	94
5	Espanja	9	7	8	11	12	9	8	9	8	9	90
6	Australia	9	7	9	10	6	10	9	7	7	7	81
7	Tšekkoslovakia	4	4	5	1	6	5	1	5	1	1	33
8	Puola	3	2	4	1	6	5	1	5	0	1	28
9	Unkari	1	1	3	3	2	3	2	2	1	1	19
10	Turkki	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	2

Did You
Know That

**Sunshine
Factory**

on

**Suomalainen
Laskuvarjoryitys**

Meidän varastosta löytyy kaikki yleisimmät varjomallit ja repputyypit.

Sunshine Factory myy ainoastaan T.S.O. hyväksytyä laatua.

Puhelinsoitto, postikortti tai telefax ja hommat hoituu kuin itsestään, yhtäkkiä huomaat hyppääväsi uusilla ja tyylikkäällä hyppyvarusteilla.

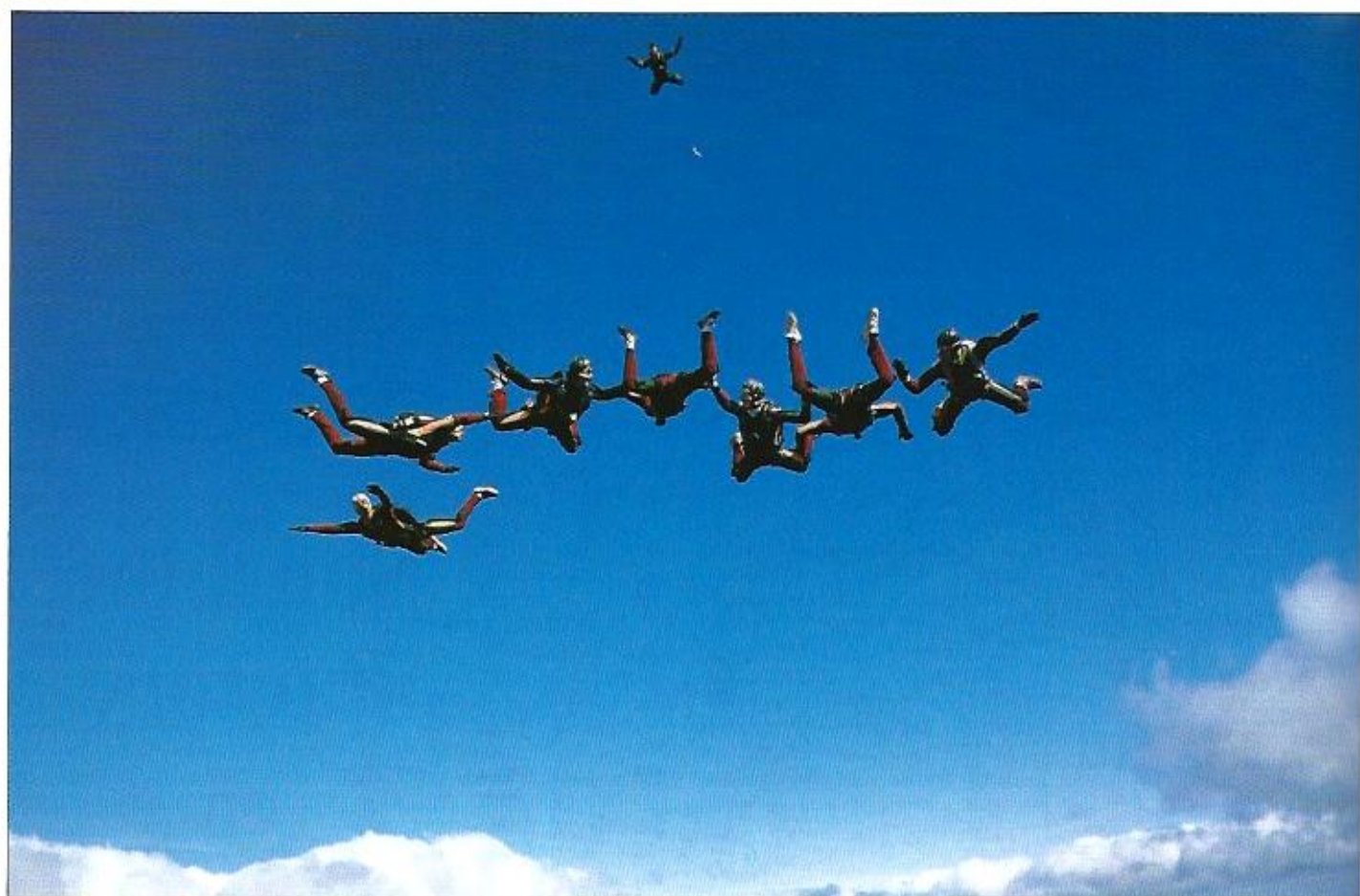
Varjot on tarkastettu määräysten mukaisesti, pakattu hyppya varten ja mikä kaikkein parasta; varustettuna erikois toivomuksesi mukaisesti, ja samaan hintaan.

Ota yhteyttä puhelimitse: 990-1-813-788-9831/Henri
Tai telefaxilla: 990-1-813-788-5107

Postikortilla: Sunshine Factory
38529 5th Avenue
Zephyrhills, FL 34248
USA

Sunshine Factory auttaa parempaan ja turvallisempaan hyppäämiseen.

**Hyvää Hyppykautta
and
BLUE SKIES AND SAFE JUMPS!!**

RW – SM 1990 sään armoilla

Suomen Laskuvarjokerho järjesti 07.–15. 07. 90 alkaneen vuosikymmenen ensimmäiset kuviohyppyjen Suomen mestaruuskilpailut Helsinki-Malmin lentoasemalla.

Kilpailun tarkoituksena on määrittää Suomen mestarit 4- ja 8-hengen sekvenssihyppyissä, mutta lisäksi tärkeätä on kokemusten ja tietojen vaihto hyppääjien, tuomarien ja järjestäjien sekä muiden osallistujien kesken.

Kilpailuun ilmoittautui 10 joukkuetta 4-hengen sekvenssiin, joista seitsemän oli SLK:sta ja loput kolme Jyväskylän, Tampereen ja Oulun

kerhoista. 8-hengen lajiin osallistui kaksi hesalaista joukkuetta ja kootut Hki–Oulu sekä Jyväskylä–Oulu–Tampere -joukkueet eli yhteensä neljä.

Tyttöjoukkue Immet jäivät viimeiseksi lähinnä kokemattomuutensa vuoksi, mutta ensi vuonna uudestaan.

Kilpailun kulku

Avajaisten oltua lauantai-aamuna siirryttiin heti maaharjoitteluun, sillä pilvet sallivat 4-hengen sekvenssin harjoituskierroksen alkavan vasta iltapäivällä.

Harjoituskierroksella teki Madway 11 pistettä, muiden jäädessä alle kymmenen. Kilpailuhyppyjen arvonnin jälkeen ehdittiin vielä illalla hypätä yksi kierros, jossa saatiin yksi joukkue pilveen ja uusinahyppy heille. Johtopaikan otti MI-4 Way, toisena Fly Away, kolmantena Madway

erojen ollessa vain pisteen.

Sunnuntaina sää oli ennusteista poiketen hyvä: pilvikorkeus mahdollisti heti aamusta niukin naukin 4-hengen lajin vaatiman 2 900 metrin hyppykorkeuden.

Viisi kierrosta menikin vauhdilla ja 4-hengen joukkueiden saatua kuusi hyppyä täyteen siirryttiin 8-hengen lajiin.

Sääntöjen mukaiset 45 minuuttia hyppyjen välillä eivät oikein riittäneet kaikille joukkueille. Kuvioiden harjoittelu laudoilla tahtoi ajan puutteen takia jäädä minimaaliseksi.

Tilanne kuuden kierroksen jälkeen oli seuraava. Johdossa oli tasaisen varmaa työkentelyä tehnyt MI-4 Way 63 pisteellä. Kakkossijasta käytiin ankaraa taistelua: Madway 54 pistettä ja Fly Away 53 pistettä. Neljäntenä selvästi What ja sitten seuraavilla jo kymmenkunta pistettä vähemmän.

8-hengen lajissa hypättiin illalla harjoituskierron, jonka paras oli MI-8 Way kuudella pisteellä.

Maanantai oli tyypillinen Suomen kesäsää: vettä satoi koko päivän.

Tiistaina päästiin iltapäivällä aloittamaan 8-hengen laji. Ensimmäisellä kierroksella saatiin yksi joukkue pilveen ja uusia. Hyppyä vaille kaksi kierrosta saatiin läpi iltaan men-

nessä. Johdossa oli Green Weenies seitsemällä pisteellä.

Keskiviikkona jatkettiin 8-hengen lajia vasta iltapäivällä pilvien takia. Pilvien väistyessä voimakas tuuli keskeytti kilpailun illansuussa. Melkein kuusi kierrosta saatiin kuitenkin täyteen.

Sääntöjen mukaan minimihyppyjen määrä molemmissa lajeissa on viisi, joten jo näillä tuloksilla voidaan Suomen mestarit määrittää. Tilanne 8-hengen lajissa viiden kierroksen jälkeen: MI-8 Way johti 31 pistettä, kakkosena Green Weenies 26 pistettä ja kolmantena Vaasan Tähdet 13 pistettä.

Torstai oli taas kopio maanantaipäivästä: eli vettä satoi ja pilvet roikkuivat Malmin päällä matalalla. Hesun keskustassa vain muutaman kilometrin päässä oli aivan aurinkoinen sää.

Illansuussa päätti kilpailun johtaja jatkaa 4-hengen lajia. Viisi joukkuetta kapusi Twin Otteriin ja kone kiipesi pilvien joukkoon. Otterin mainio hyppyovikin jäätty kiinni kolmannen joukkueen run in -komennon jälkeen ja kone laskeutui muutama sata metriä alemmaksi sitä sulattelemaan.

Neljä joukkuetta hyppäsi seitsemännen kierroksen hypynsä, mutta viides joukkue kyllästyi kaarteluun yläilmoissa ja laskeutui koneen mukana alas. Puolen tunnin päästä yritettiin uudelleen, mutta sopivia hyppyaukkoja ei vaan tullut kentän päälle. Päivän tulos oli siis ainoastaan neljä hyppyä.

Madway pääsi samoihin pisteisiin johdossa olevan joukkueen MI 4-Way:n kanssa, mutta heillä oli yksi kierros enemmän hypättynä.

Perjantaina oli aamulla aurinkoista ja jatkettiin 4-hengen kisaa. Johtopaikka oli selvästi MI 4-Waylla, mutta kakkostilasta kävivät tiukkaa kilpailua Madway ja Fly Away.

Uusi Suomen ennätys

Kahdeksannella hyppykierroksella teki MI 4-Way lajin uuden Suomen ennätyksen 14 pistettä. Kierroksen kuviot olivat: blokki 9 (Cat+Accordian, Inter, Cat+Accordian), muodostelma F (Spinner) ja blokki 9 (Open Stairstep, Inter, Compressed Stairstep).

Iltaapäivän stand by-tilanteen jälkeen jatkettiin illalla pilvien joukossa. Päivän lopputuloksena oli Suomen ennätys, pari uusintahyppyä ja 4-hengen laji loppusuoralla. Tilanne kärjessä edelleen sama: MI 4-Way, Madway, Fly Away ja neljäntenä selvästi What.

Lauantaina saatiin uusinnat

Tunnelma koneessa oli tiivistynyt ja jännittynyt kun kaikki keskittyivät omaan hyppyynsä.

Mika Forsenia hymyilyttää joukkueensa HuuHaan hypyn jälkeen. HuuHaan kun oli mukana pelkämästä ilosta.

Joukkue Fly Away oli tiukan taiston jälkeen kolmas heti Madwayn perässä. Tässä kuivien vedossa.

Jyväskyläläiset olivat toista kertaa kisoissa mukana ja tässä tämänvuotinen joukkue Limppuniskat, tulos kohtuullinen 5 pisteen keskiarvolla.

Jatkuu seur. sivulla...

ennen yhdeksää aamulla ja hypättyä ja 4-hengen laji päätökseen aamupäivällä. MI 4-Way piti pintansa ja voitti mestaruuden 109 pisteellä (ensimmäinen kerta Suomessa yli 100 pistettä). Toiseksi tuli Madway 93 pisteellä ja kolmannen tilan otti Fly Away 91 pisteellä.

MI 4-Way on yhdessä hyppänyt toistasataa harjoitushyppyä, josten tukalla harjoittelulla olisi mahdollisuuksia eteenpäin. Joukkueen menestys perustuu pääasiassa erinomaisiin hyppääjiin, sillä yhteisharjoittelu on ollut suhteellisen vähäistä.

Maailman kärki on aika kaukana. Viime syksyn maailmanmestarijoukkue Ranskan jäsenet olivat harjoitelleet yhdessä 4 000 hyppyä neljän vuoden aikana. Ammatillaisia pitäisi olla.

Madway on vuoden harjoittelulla ja kolmellasadalla harjoitushyppyllä parantanut 50 % viimevuotista tulostaan, joten mihin pojat ehtivätkään vielä...harjoittelu jatkuu ja katsotaan ensi vuonna.

8-hengen laji jatkui, mutta siitä saatiin ainoastaan kuudes kierros kokonaan hypätyksi sekä osa seitsemänneistä. Pilvitiilanteen ja sääennusteen huomioiden kilpailun johtaja neuvotteli joukkueiden johtajien kanssa ja kilpailu 8-hengen lajissa lopetettiin lauantaina klo 17.

Suomen mestaruus ratkesi kuuden hypätyn kierroksen mukaan: Mestaruuden vei MI 8-Way 36 pisteellä, toisena Green Weenies 31 pisteellä ja kolmantena Vaasan Tähdet 16 pisteellä.

Järjestelyt

SLK:lla on taitoa ja kokemusta relatiivihyppäkilpailujen organisoinnista ja vanhat konkarit hoitavat järjestelyt hyvin. Kerho kaipaa kuitenkin enemmän uusia jäseniään mukaan toimitsijatehtäviin, jotta vanhojen mahdollisesti väsähtäessä pystytään edelleen kilpailuja järjestämään. Kilpailun johtajana toimi Pete Ahola.

SLK:n toimitilat Malmilla soveltuvat kilpailuihin mukavasti. Muutaman ahkeran kerholaisen hoitamasta pubista saat- to ostaa ruokaa aamusta iltaan tai käyttää lentoaseman ravintolaa. Kerhon sauna- ja suihkutilat olivat vapaasti käytettävissä. Sään estäessä hyppytoiminnan totaalisesti löytyy Hesasta toki kaikkea muutakin ajankulua.

Yleisölaji laskuvarjourheilun RW SM-kilpailu ei ole: vain silloin tällöin eksi Malmille muutama katsoja. Heikko sää tietysti vaikutti asiaan. Pubissa näki hypyt on-linenä TV-

vastaanottimesta ja urheiluruudussakin pariin otteeseen näkyi kilpailumme.

Toimitsijoiden kaljanjuonti kilpailujen aikana herätti kilpailijoiden närkästystä. Ymmärrämme pitkän kilpailun, pitkät tauot, vapaaehtoisena sekä maksutta tapahtuvan järjestelytyöskentelyn edellyttävän kaikilla olevan mukavaa hienossa harrastuksessamme. Pidetään kaljat kuitenkin mahdollisen yleisönkin takia enemmän piilossa päiväsai- kaan, sillä ainahan illalla ehtii.

Lentokoneena käytettiin SLK:n Twin Otterin OH-SLK, josta relatiivihyppy sujuvat erinomaisesti. Kone kiipeää 3 600 metrin korkeuteen viidessätoista minuutissa mukanaan parikymmentä kilpailijaa. Hyppykenttänä Malmia "häiritsee" Helsinki-Vantaan vilkas liikenne, mutta kilpailujen aikana ei paljon holding-kuvioita ollut. Koneen linjalle ajon ja uloshyppykomennot hoiteli Deekis Degerlund radioitse maavideoilta. Vaihteleva pilvi- syys ja voimakkaat ylätuulet aikaansaivat pari uusintahyppyä, hyppääjien alastuloja kiitotie 27:n päähän Tattarisuon laitaan pusikkoon sekä Kontulaan.

Yliuomarina toimi Kissa Karjalainen apunaan RW-tuomarit Kari Tusa ja Lake Oksanen Helsingistä, Make Paakkanen Utista sekä tanskalainen Per Madsen. Lisäksi mukana oli kaksi oppilastuomaria. Pääjärjestelmänä oli maasta-ilmaan videotuomarointi kuvaamisen ollessa Velu Huotarinen, Mattsonin ja Hannta Leskisen varmoissa käsissä. Varajärjestelmänä oli ilmasta-ilmaan videotuomarointi. Lähes kaikilla joukkueilla oli oma kuvaaja mukana hypyllä, mutta vain kerran arvosteltiin osa hyppyä ilmassa kuvatulta nauhalta. Ilmasta-ilmaan videotointia käytetään jo pääjärjestelmänä Yhdysvalloissa ja myös seuraavissa RW PM-kisoissa Norjassa. Systeemin etuna nykyiseen verrattuna on tarkempi tuomarointi, hyppypaikan valinta koneesta ja uusintahyppien väheneminen ainakin pilviongelmien vuoksi. Käyttöönnotto Suomessa edellyttää tehokasta koulutusta ilmavideointiin. Joukkueet on pystyttävä kuvaamaan samoista kulmista. Lisäksi kuvaajat hypäävät eri koneesta, jotta myös joukkueiden exitit saadaan hyvin videoitua. Ilmavideointi edellyttää siten myös enemmän sopivia lentokoneita laskuvarjourheilun käyttöön ja näin olen lisää rahaa.

Teksti: Lauri Oksanen
Kuvat: Pekka Palotie

A view the "outside"

What would you do at a dropzone in a foreign country, the weather is, let's say "not good" and a very nice girl has asked you to write a few words to your Skydiving Magazine...?

Peter F. Madsen,
Danish judge

Give it a try or...?

Of course you would. So here I am without any reliable excuses for not writing this article. The only problem, I don't know what to write!

I was in Finland four years ago, as a judge at the Nationals in Jämi, so I thought it would be nice to see how things had developed since then. I talked to Eero about it, and he said I was very welcome as you didn't have a lot of judges. So, I decided to come, as it's a very good experience to judge in a foreign country, because everything is "new": the judges, the videosystem and the way to run everything.

Furthermore I think you are even more concentrated on doing a good job in a strange place than you are "at home" because you don't want to make any mistakes in front of "strangers".

So, here's the continuing story from a Danish "tuomari".

Skydiving has become a lot more serious during recent and everybody knows that teams use a lot of money and time to improve their averages, win the Nationals and go to either the Nordic's, World Meets or other international competitions.

International competitions are a necessary step to improve, both as a skydiver and as a judge because you get a lot of new inputs and experience and you see things from a new angle.

At the same time you are more tense and set up to do a good job in an international competition and mostly it pays off with a good result.

A good example of this is "Le Cat".

He went to the World Meet in Spain as a training judge and he came back to Finland as FAI Judge and as the best of the training judges.

I wish more "old" skydivers would follow his example and instead of just leaving it all behind, join the judging team and give teams the judgement they deserve to get.

We tend to get a brainlock on such agreements.

To be continued...

So why not give it a try. Judging is not as easy as you might think it is, and believe it or not, it be very exiting, and we need SERIOUS and GOOD judges to make sure the best team wins.

Looking forward to meeting you somewhere and thank you for your hospitality.

RW-SM 1990 4-way lopputulokset

1. MI-4 way	109
2. Madway	93
3. Fly Away	91
4. What	68
5. Bosley's Engines	56
6. Honey Buns	55
7. Limppuniskat	50
8. Huu & Haa	49
9. Sikariporras	39
10. Immet	31

RW-SM 1990 8-way lopputulokset

1. MI-8 way	36
2. Green Weenies	31
3. Vaasan Tähdet	16
4. Kasa	10

Inhimillinen erehdys syynä Jämin onnettomuuteen

Kokenut laskuvarjohyppääjä menehtyi Jämillä kun päävarjon ja varavarjon osia sotkeutui toisiinsa epästabiilin uloshypyn seurauksena. Onnettomuuden tutkinut lautakunta painottaa stabiilin aukaisuasennon tärkeyttä riippumatta hyppääjän kokemuksesta.

Reilu vuosi sitten tapahtuneen laskuvarjo-onnettomuuden syyksi on varmistunut varavarjon apuvarjon takertuminen päävarjon punoksiin, jolloin varavarjo estyi aukeamasta.

Tutkijalautakunta sai työnsä päätökseen alkuvuodesta. Tutkimuskertomus selvittää tapahtumien kulun:

Hyppääjä lähti koneesta sateeseen noin kilometrin korkeudesta oletettavasti vasen jalka astimella. Uloshyppy kaatui oikealle, mikä saattoi johtua hyppääjän jalan lipeämisestä astimelta. Heti uloshypyn jälkeen hyppääjä veti päävarjon apuvarjon esille ja heitti sen ilmapirtaan. Hyppääjä oli tällöin oikea kylki kohti maata.

On mahdollista, että hyppääjä halusi avata varjon heti, koska vapaa pudotus sateessa on epämiellyttävää. Hyppääjä ei ehkä ehtinyt korjata asentoaan kun apuvarjo oli jo ilmassa.

Kädestä päästettävän apuvarjon yhdyspunos kietoutui hänen ympärilleen epästabiilin laukaisuasennon takia. Silminnäkijät totesivat, että hyppääjä tarttui molemmin käsin ilmeisesti apuvarjon yhdyspunokseen ja yritti vetää apuvarjoa pois itsensä ympäriltä.

Hypyn aikana hyppääjä veti esille päävarjon oikeanpuoleiset kantohihnat ja osan punoksia. Kun hän laukaisi varavarjon, sen apuvarjo sotkeutui päävarjon punoksiin ja esti varavarjon aukeamisen.

Syitä kantohihnojen esille vetämiseen on tutkijalautakunnan mukaan vaikea esittää.

Lautakunta arvelee, että hyppääjä yritti vetää päävar-

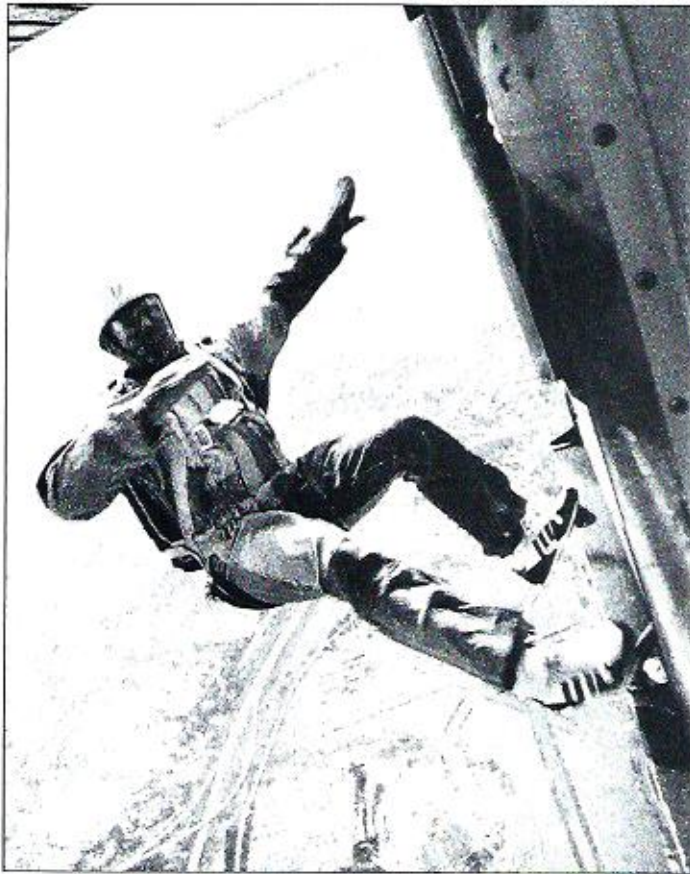
jon apuvarjon irti itsestään ja vahingossa otti kiinni päävarjon kantohihnoista apuvarjon yhdyspunoksen sijasta. Erehdykseen on voinut vaikuttaa se, että hyppääjä mahdollisesti kaatui vasemman kyljen kautta selälleen ja apuvarjo saattoi olla hänen päänsä oikealla puolella.

Toisena mahdollisuutena tutkijalautakunta arvelee sitä, että hyppääjä olisi ensin vetänyt varavarjon kahvasta. Varavarjon reppu ei olisikaan auennut heti, jolloin hyppääjä olisi yrittänyt käsin avata reppua ja samalla vetänyt kantohihnoista päävarjon punokset esille. Tämän jälkeen varavar-

kunnan mukaan pakkausvirhe. Tämän virheen osuutta onnettomuuteen ei voitu selvittää. Hyppääjä oli pakannut varavarjonsa itse ja tietävästi tavalla, jota valmistajan riggeri oli pitänyt parempana kuin ns. manuaalin mukaista pakkaustapaa.

Lautakunnan mielestä varavarjon laukaisukorkeus ei vaikuttanut onnettomuuden syntymiseen, vaan varavarjo on aukaisu riittävän korkealla.

Lautakunta toteaa, että onnettomuus olisi voitu välttää mikäli hyppääjä ei olisi yrittänyt selvittää päävarjon apuvarjoa, vaan laukaissut varavarjonsa välittömästi.

jon reppu olisi aukennut ja apuvarjo reppu olisi aukennut ja apuvarjo sotkeutunut punoksiin.

Jälkimmäistä vaihtoehtoa lautakunta pitää epätodennäköisenä kahdesta syistä. Ensinnäkin varavarjon repun avausyritykset käsin eivät vaadi niin pitkää vetoa mistään, mitä päävarjon kantohihnoista tosiasiallisesti oli vedetty.

Toiseksi lautakunta ei pystynyt aikaansaamaan varavarjon repun kiinnijuuttumista, vaikka varavarjossa oli lauta-

Tutkijalautakunnan ehdotukset ja päätelmät

Kädestä päästettäviä apuvarjoja käytetään eräissä kerhoissa oppilaiden ensimmäisillä itseaukaisuilla. Lautakunta toteaa, että kädestä päästettävän apuvarjon takertumisriski hyppääjän on suurempi kuin jousiapuvarjoa käytettäessä.

Tutkijalautakunta ehdottaa, että Laskuvarjourheilun keskuustoimikunta Lukt ja sen koulutuskomitea harkitsisivat

perusteellisesti kädestäpäästettävän apuvarjon käytön rajoittamista hypyille, joilla stabiiliin laukaisuasennon saavuttaminen on todennäköistä.

Luktin koulutuskomitea tutki asiaa ja suosittelee kaikille kerhoille käytäntöä, joissa heittävä apuvarjo otettaisiin oppilaskäyttöön vasta pidempien vapaapudotushyppejen aikana. Kaikki kerhot eivät noudata koulutuskomitean suositusta tällä hetkellä.

Tutkijalautakunta muistuttaa, että onnettomuushypyn kaltainen vaaratilanne on rinnastettavissa "apuvarjo hinauksessa" -vajaatoimintaan, jolloin varavarjoa on käytettävä heti.

Lisäksi lautakunta toteaa, että Luktin kalustokomitea valmistelee järjestelmää, jossa vain erikseen koulutetut henkilöt pakkaisivat varavarjoja. Käytännössä näin jo toimitaan.

Teksti: Mimma Lehtovaara

Taitoa ja tarkkuutta tarvittiin

Lauantai-aamu 4.8. valkeni kuulaana ja kirkkaana ja aamupuuron tuoksu syöksähti kaikkien niiden hyppääjien sieraimiin, jotka olivat olleet kyllin viisaita tullakseen Ouluun jo hyvissä ajoin harjoitusviikolla haistelemaan Oulun maankuuluja vaikeita tuulia. Muuankin Oulun olosuhteet ennestään tunteva maankuulu kajaanilainen tarkkuushyppääjä oli tarkkojen laskelmien jälkeen päättänyt lyhentämään etumaisia punoksiaan jopa 4 senttiä hallitakseen kupunsa. Varmaankin useat saapumatta jättäneet olivat tunneet Oulun kelit niin hyvin että olivat varmuuden vuoksi polttaneet kupunsa jo kauan ennen kisoja.

Tuomarineuvosto kokoontui hyvissä ajoin noin tuntia ennen avajaisia ja havaitsi välttämättömäksi kaadattaa neljäosahehtaarin metsää, jotta tarkkuushyppääjillä olisi yhtäläinen mahdollisuus näyttää taitonsa, sillä onhan se ihan väärin että joku oli tullut ennakolta harjoittelemaan. Oululaiset tarkkuushyppääjät harkitsivat protestia tuomaristoa vastaan aikomuksenaan vaatia siltä viiden vuoden hyppyjen hinnat takaisin menetetyn kotikenttäedun vuoksi. Lopujen lopuksi tosi urheilijoina he päättivät kuitenkin jättää

protesti tekemättä ja näyttää taitonsa täysin muuttuneissakin tuulissa.

Kello 15.00 juhlalliset avajaiset keräsivät kaikki hyppääjät OLK:n juhla-areenalle. Juhlallinen lipunnosto oli varmuuden vuoksi suoritettu jo puoli tuntia ennen osoituksena kisaorganisaation toimivuudesta. Ajavaisten juhlallisuudesta vastasivat juhlapuhujat. Kilpailujen johtaja Pekka Närhi avasi kisat ja avajaispuheen piti SIL:n hallituksen jäsen Pentti "Jänö" Kaukonen. Jänö toi kilpailijoille terveiset myös Kavo Laurilalta, joka oli kertonut tyytyväisenä panneensa merkille, että opintomatka Ranskaan 60-luvun alussa ei ollut mennyt hukkaan. Ja heti avajaisten päätyttyä alkoikin moottorisaha laulaa ja metsä kaatua. Kanttiini käytti tilanteen hyödykseen ja myi kisa-jännitystä poteville kilpailijoille ennätysmäärät erilaisia erityisesti kisoja varten suunniteltuja energialatinkeja.

Iltaa myöten harjoituskierrosta päästiin jo hyvinkin pitkälle. Tulospalvelu toimi hyvin ja langan mikrofonin startissa toimi myös kunnes lakkasi toimimasta ja Närhen Mikko (starttimestari) yritti korvata yhteyden puutteellisuuden äänen voimakkuutta lisäämällä. Puhelinyhteydet kuitenkin pe-

SM-90 tarkkuus- ja taitokisojen energiahinnasto:

OO – aamupala:	15 mk
– lautanen hyvää, ravitsevaa puuroa	
– leipäannos tai sämpylä	
– ruokajuoma (mehu tai maito)	
Paramuna (kananmuna keitetty)	3 mk
Hiki (limsa)	4 mk
Jalkahiki (mehutetra)	3 mk
Köntti (Tupla)	3,5 mk
Ilotyttö (Geisha)	8 mk
Polkaisukahvi	4 mk
Manifesti (munkki)	4 mk
Ora (hillomunkki)	5 mk
Foili (pullasiivu)	3 mk
Cutaway (makkara)	6 mk
Mussutus (lihis)	7 mk
Protesti (kinkkusämpylä)	8 mk
Oma ylilento (juustosämpylä)	6 mk
Parakki kiinni (makkarasämpylä)	6 mk
Ohi 1 cm (Eskimo)	3 mk
Ohi 2 cm (Tuutti)	4 mk
Ohi 3 cm (Kingis)	4 mk
Katkerä pala (mehujää)	3 mk
Jane (Marianne tuutti)	6 mk
Närhi (tee)	2,50 mk
Skydive (kaakao)	4 mk
Tuomari (mehumuki)	2 mk
Päätuomari (maitomuki)	2 mk
Äyk äyk (jugurtti)	4 mk

Tarkkoja tilauksia kaikille

lasivat ja pelastivat Mikon menettämästä tunnetusti jo hiljaisen äänensä kolmannen pokan jälkeen. Kaikille kilpaileville joukkueille löytyi myös oma pressu pikku mussutuksen jälkeen ja tuomarit saattoivat tyytyväisiin todeta, etteivät kisat vuosien olleet lähteneet näin jouhevasti käyntiin. Muistaen hyvin, että molemmat kisakoneet olivat vielä viikon alussa olleet moottorit levälään hallissa varaosia odottamassa, saattoivat myös järjestäjät tuntee kylmän ringin alkavan pikkuhiljaa sulaa peräreian ympärillä. Viimeistään se tapahtui Kisakankaan saunassa, jossa iloinen puhepäriinä iltaisin kruunasi hikisen päivän.

5. 8. valkeni sateisena ja pilvisenä, ja Stand by kesti aina kuuteen saakka illalla. Sen jälkeen saatiinkin vain hikiset 11 hyppyä hypättyä ja niistäkin yksi jouduttiin liputtamaan ulos tuulen vuoksi. Järjestäjien hukkaama kylmä rinki alkoi pikkuhiljaa huurtua uudelleen mutta tällä kertaa kilpailijoiden takamukseen heidän ihmetellessään maailman kovimpia kolmen metrin tuulia. Ja kanttiinilla meni lujaa...

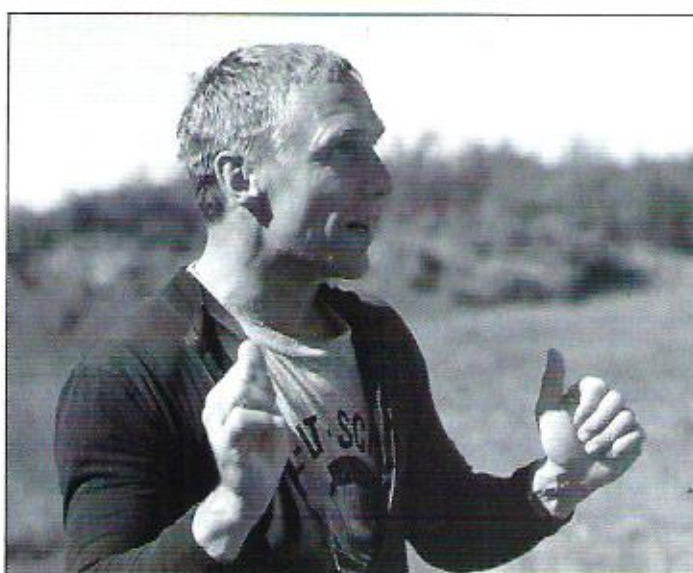
Maanantai valkeni todella hienona, mutta onneksi Briefingin aikana alkoi taas pilvellä ja päästiin normaaliin kisasäähän. Repparihyppääjät kävivät paukuttelemassa konetta pilvien alalaitaan ja totesivat tilanteen huonohkoksi. Kello 11 kieppeissä päästiin kuitenkin jatkamaan henkilökohtaista tarkkuutta, mutta puolen tunnin kuluttua tuulimittarin valvoja alkoi soittaa kääkkää tiuhaan ja hyppääjät suutansa vielä tiuhempaan tahtiin. Yrittivätkä jotkut kommunikoida jopa ns. kansainvälisin käsi-merkein saadakseen asialleen riittävästi pontta. Joukkueenjohtajien yhteinen protesti tuuliolosuhteista menikin läpi, ja sen aamun aikana hypätyt hyppy (useimmat 50 cm) menivät uusiksi. Ja kanttiinilla meni taas lujaa...

Kahden kieppeissä kisa pääsi kuitenkin jatkumaan ja henk.koht. tarkkuutta hypättiinkin aina puoli kymmeneen illalla. Kisaorganisaatiokin kohtasi vaikeuksia hyppyjärjestyksen uhatessa mennä vituralleen, mutta starttimestari hoiti homman kotiin ääntään korottamalla ja hiuksiaan repimällä. Kompuuteri punasteli vähän aikaa ja suostui lopulta sylkäsämään kidastaan oikean järjestyksen ja homma oli taas hoidossa. Hyppääjät olivat asiasta onnellisen tietämättömiä, kiitos kisajärjestelijöiden stoalaisen tyyneyden.

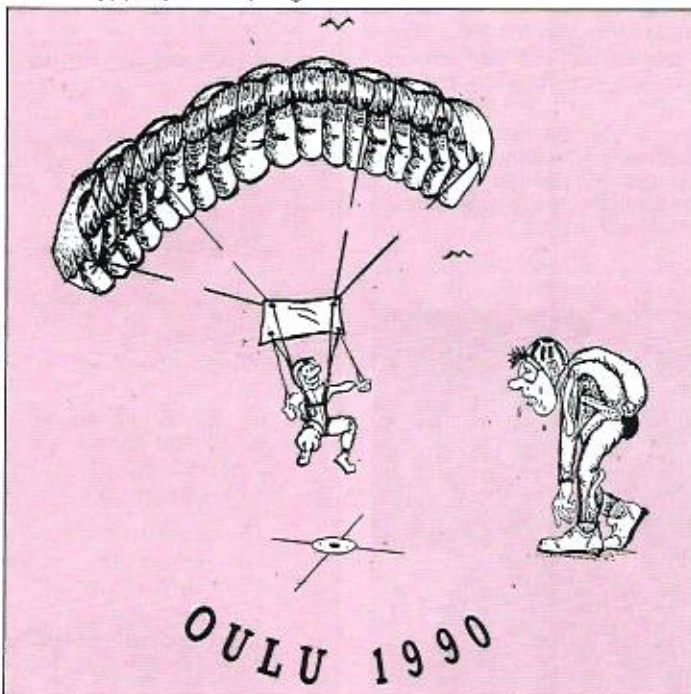
Maanantaipäivän aikana oli järjestelijoille kuitenkin selvin-

nyt, että osalle kilpailijoista sekä luetun että kuullun ymmärtäminen oli täysin ylivoimainen tehtävä. Tämä tuli ilmi parakin pihalle ja tielle pysäköidyistä autoista, joita päivä toisensa jälkeen siihen ilmaantui ystävällismielisistä pyynnöistä huolimatta. No parking-tarrakampanja kitki kuitenkin kisojen mittaan suurimman osan yrittäjistä muutamaa sinnikästä manselaista lukuunottamatta.

Tiistai 7. 8. oli päivistä parhaimpia sekä sään puolesta että muutenkin. Henk.koht. tarkkuutta saatiin hypättyä 8 kierröstä täyteen, ja illalla olikin sitten aika sonnustautua juhla-asuun ja siirtyä bussilla Oulun kaupungintalolle nauttimaan Oulun kaupungin tarjoamasta cocktail-tilaisuudesta. Kaupunginhallituksen puheenjohtaja Eino Laaksonen esitteli hyppääjille kaupungin-

Kalle Savolahti selvittää: ... ja sit ku mä tulin finaaliin ja se tuuli tarttu varjoon...

Startti-toimisto sijaitsi omassa yksinäisyydessään keskellä kenttää mistä Närhen Mikko huuteli lähtöjärjestystä tarpeen vaatiessa.

talon juhlasalia, joka veti vertojaan mille tahansa laskuvarjoparakille suomenmaassa. Yleensä tällaisia tilaisuuksia vaivaava jäykkyys ja ujestelu tarjoilujonoon siirtymisessä loisti poissaolollaan, sillä olihan paikalla vain laskuvarjohyppääjiä. Puolitoistatuntinen meni aivan liian nopeasti ja porukat siirtyivätkin jatkoille kuka minnekin (kilpailijat tietysti kiltisti nukkumaan).

Keskiviikkona 8. 8. repparihyppääjät joutuivat tosi paikalle eteen; miten kukaan se tempu nyt taas tehtiinkään. Etenkin hyppääjä n.o 4 aiheutti hyppyjen videotointia seuraneissa kilpailijoissa helpottunutta naurua: onneksi tämä kaveri ei ollut kilpailuissa mukana, olisivat voineet vaikka tempun säännöt mennä uusiksi. Streamerhyppääjien tarkkuuskisassa Ipe jatkoi ylivoimaisessa johdossa Lälly

kannassaan. Sen sijaan Kausis alkoi hyytää, ja suunnitteli varmaan protestia. Protestin teki kuitenkin muuan keskikoista himpun verran kookkaampi jyvaskyläläinen tarkkuushyppääjä. Hän kun ei tiennyt, ettei maalialueella saa ravistella puutuneita käsiä, varsinkaan silloin kun joukkueoveri vääntää finaalia. Protesti ei kuitenkaan mennyt läpi. Sen sijaan yli ylituomarin ymmärryksen menneiden kansainvälisten keskisormimerkkien esittäjälle jury suuressa viisaudessaan päätti antaa kirjallisen varoituksen. Kaiken kaikkiaan päivän aikana hypättiin viisi (siis 5) tempuhyppyä ja sen jälkeen vanha ystävämmme sää päätti meidän siirtyvän joukkue tarkkuuteen koko loppupäiväksi. Joukkue tarkkuus saatiinkin hypättyä päivän aikana loppuun, ja taas lähti metalliromua kohti LJK:ta.

Torstaina 9. 8. saatiin henkilökohtainen tarkkuus hypättyä loppuun. Finaalin traaginen kulminaatio koettiin Niemisen Sinikan räimästä jäteltä toiselta sijalta 50-senttisen. Savolahden Kallen

Jatkuu seuraavalla sivulla...

ammattimiehen pelihermo piti alusta loppuun saakka ja finaalin 2-senttinen takasi kullaan LJK:hon vietäväksi.

Ja sen jälkeen päästiin väentämään tempua oikein tosissaan. Pilvien välissä risteillen urheat pilottimme sompailivat hiki hatussa hyppääjiä taivaalle ja taivaalta alas, ja tempun kolmas kierros oli kypsää kauraa iltaan mennessä. Suuri osa pettyneistä ja Oulun tuulet vaikeiksi havainneista orastavista, mutta kehityskelpoisista hyppääjistä käänsi auton nokan kotia kohti vanhoen, että vuonna 2007 polttavat varjonsa hyvissä ajojin ennen Oulun kisoja.

Perjantaina tuskailtiin taas sään kanssa. Stand by ja tilanne seis-tilanteet vuorottelivat sulassa sovussa aina pitkälle iltapäivään asti, kunnes kaikkia luonnonlakeja uhmaten tempun finaalkierros saatiin väännettyä loppuun ja ylätykiseksi voitiin huomata kisojen olevan ohi. Samassa huomattiin myös pilvien väistyvän ja hetken kuluttua pääs-

tiin palkintojen jakoon sinisen oululaisen taivaan alla leppeän läntisen oululaisen tuulenhenkäyksen hyväillessä kasvoja.

Samalla jaettiin Sunshine Factoryn lahjoittamat arvokkaita ja käytännöllisiä kunnia-palkinnot. Kiitokset Henri ja Joannie! Ja tietysti kovakuntoisimmat jaksoivat juhlia kisoja aina varhaiseen aamuun asti. Mutta se on taas toinen juttu, joka ei ehkä olisikaan soveliaista julkaistavaa tällaisen perhelehden palstoilla...

Summa summarum näin järjestäjän näkövinkkelistä: sekä kilpailijat että tuomaristo antoivat pelkkää kiitosta organisaation toimivuudesta ja järjestäjien halukkuudesta toteuttaa esitettyjä pyyntöjä ja toivomuksia. Me puolestamme kiitämme kiitoksista ja toivomme kaikille mukanaolleille voimaa jatkaa tempun ja tarkkuuden joskus ah! niin raskaalla ja tuulisella saralla. Tervetuloa Ouluun treenaamaan, kun kaivataan vaikeita kelejä!

Palkintopallilla yleismestareita hymyilyttää, sillä onhan tas-kussa mitalin lisäksi lippu MM-kisoihin Blediin ja Sunshine Factoryn erikoispalkinnot.

Kun palkinnot oli jaettu ja kisat julistettu päättyneeksi alkoi tuomareiden ja järjestäjien omat kakkukestit.

Anssi Horppu saa kavereiltaan kyytiä viimeisen tempuhyppyn jälkeen vaikka se oli vielä arvostelematta, mutta parapubin raati oli sitä mieltä, että se riitti voittoon ja näinhän se oli.

**Teksti: Matti Mertala ja Leo Tjäderhane
Kuvat: Pekka Palotie**

Henkilökohtainen tarkkuus (35 parasta)

Sija	Nimi		Yht.
1	Savolahti Kalle	LJK	0.09
2	Toivonen Timo	ULK	0.12
3	Kankainen Jari	JLK	0.17
4	Kilpinen Olavi	LJK	0.27
5	Korhonen Veikko	TAM	0.28
6	Palmu Markku	ULK	0.32
10 h. 7	Nieminen Sinikka	JLK	0.62
8	Ponto Risto	KLU	0.25
9	Korhonen Kai	KLU	0.28
9	Lahti Jouni	ULK	0.28
11	Pajunen Kari	JLK	0.29
12	Heino Matti	JLK	0.29
13	Soini Tatu	LJK	0.32
9 h. 14	Halinen Ilkka	ULK	0.37
15	Luukkonen Seppo	LJK	0.28
16	Terho Petri	TAM	0.30
17	Käyhkö Risto	PKL	0.38
18	Toivo Jari	JLK	0.40
19	Anttolainen Markku	JLK	0.49
20	Palotie Pekka	SLK	0.54
21	Siltala Seppo	ULK	0.60
22	Kivinen Pekka	SAI	0.64
23	Salonen Risto	KLU	0.66
24	Horppu Anssi	ULK	0.70
25	Jalanne Seppo	JLK	0.74
25	Halonen Olli	SAI	0.74
27	Autti Jukka	ULK	0.77
28	Kontio Kalevi	SLK	0.78
29	Paunula Timo	AIK	0.79
30	Kausalainen Antti	ULK	0.80
31	Räsänen Mauno	TLU	0.80
32	Hakkarainen Matti	ULK	0.82
33	Piiparinen Risto	SAI	0.85
34	Viikuna Riikka	SAI	1.02
8 h. 35	Paavilainen Jarne	ULK	1.07

B-sarjan yleismestaruus

Sija	Nimi		Tarkkuus	Taito	Yht.
1	Pajunen Kari	JLK	1	1	2
2	Hakkarainen Matti	ULK	3	3	6
3	Jalanne Seppo	JLK	2	5	7
4	Anttila Timo	SAI	7	2	9
5	Kantanen Juha	JLK	4	6	10
5	Porrassalmi Hannu	JLK	6	4	10
7	Härkönen Jussi	SAI	5	7	12

Taitohyppy lopputulokset

1. Horppu Anssi	22.90
2. Soini Tatu	32.06
3. Kilpinen Olavi	32.77
4. Terho Petri	33.54
5. Kankainen Jari	33.56
6. Lahti Jouni	34.31
7. Mälkki Marja	35.94
8. Piiparinen Risto	43.26
finaali	
9. Käyhkö Risto	27.51
10. Ponto Risto	27.85
11. Savolahti Kalle	27.91
12. Viikuna Riikka	28.16
13. Nieminen Sinikka	28.55
14. Panula Timo	28.77
15. Toivonen Timo	29.40
16. Siltala Seppo	29.47
17. Toivo Jari	30.83
18. Kausalainen Antti	31.42
19. Korhonen Veikko	31.59
20. Korhonen Kai	31.84
21. Heino Matti	32.50
22. Palmu Markku	33.86
23. Salonen Risto	34.57
24. Saarinen Esa	35.90
25. Pajunen Kari	36.03
26. Anttila Timo	36.67
27. Hakkarainen Matti	37.55
28. Halinen Ilkka	37.94
29. Luukkonen Seppo	37.98
30. Punju Heikki	38.86
31. Huusari Paavo	39.31
32. Porrassalmi Hannu	39.33
33. Räsänen Mauno	39.78
34. Jalande Seppo	40.07
35. Palotie Pekka	40.14
36. Ora Pekka	42.02
37. Kaikkonen Marja	42.93
38. Mettovaara Urho	43.81
39. Kantanen Juha	44.41
40. Anttolainen Markku	45.71
41. Härkönen Jussi	46.41

Yleismestaruus

Sija	Nimi		Tarkkuus	Taito	Yht.
1	Kilpinen Olavi	LJK	4	3	7
2	Kankainen Jari	JLK	3	5	8
3	Savolahti Kalle	LJK	1	11	12
4	Soini Tatu	LJK	13	2	15
5	Lahti Jouni	ULK	9	6	15
6	Toivonen Timo	ULK	2	15	17
7	Ponto Risto	KLU	8	10	18
8	Terho Petri	TAM	16	4	20
9	Nieminen Sinikka	JLK	7	13	20
10	Horppu Anssi	ULK	23	1	24
11	Korhonen Veikko	TAM	5	19	24
12	Käyhkö Risto	PKL	17	9	26
13	Palmu Markku	ULK	6	22	28
14	Korhonen Kai	KLU	9	20	29
15	Heino Matti	JLK	11	21	32
16	Toivo Jari	JLK	18	17	35
17	Pajunen Kari	JLK	11	25	36
18	Piiparinen Risto	SAI	29	8	37
19	Siltala Seppo	ULK	21	16	37
20	Mälkki Marja	KLU	32	7	39
21	Panula Timo	AIK	25	14	39
22	Viikuna Riikka	SAI	30	12	42
23	Halinen Ilkka	ULK	14	26	42
24	Luukkonen Seppo	LJK	15	29	44
25	Kausalainen Antti	ULK	26	18	44
26	Salonen Risto	KLU	22	23	45
27	Palotie Pekka	SLK	20	35	55
28	Saarinen Esa	JLK	31	24	55
29	Hakkarainen Matti	ULK	28	27	55
30	Jalande Seppo	JLK	24	34	58
31	Anttolainen Markku	JLK	19	40	59
32	Räsänen Mauno	TLU	26	33	59
33	Anttila Timo	SAI	40	26	66
34	Punju Heikki	KLK	36	30	66
35	Huusari Paavo	ULK	38	31	69
36	Porrassalmi Hannu	JLK	39	32	71
37	Kaikkonen Marja	ULK	34	37	71
38	Kantanen Juha	JLK	33	37	72
39	Ora Pekka	SLK	37	36	73
40	Härkönen Jussi	SAI	35	41	76
41	Mettovaara Urho	TAM	41	38	79

Arkistot kuntoon ja keräyskappaleet hyllyyn!

Toimitus siivosi nurkkia ja löysimme jonkin verran Laskuvarjourheilun vanhoja numeroita. Niitä on jotakin 70-luvun puolelta, mutta kaikkia 80-luvun numeroita löytyy rajoitettu määrä. Mikäli haluat kerätä koko sarjan, tee tilaus välittömästi.

Myymme vanhat numerot 5,-kpl hintaan!
Lisäämme tietenkin postikulut päälle.

Kirjalliset tilaukset kortilla lehden osoitteeseen:

Laskuvarjourheilu-lehti
Malmin lentoasema
00700 Helsinki

Muista laittaa tilaukseesi oma nimi ja osoite!

Räjähdysmäistä kasvua Kemissä

Kuten oheisista lehtileikkeistä ja muutamista kerholla lähetetyistä nimettömistä kirjeistä voi päätellä, hyppytoiminta Kemissä on jatkanut hurjaa kasvuaan. Vajaan 30 000 asukkaan kaupungista on löytynyt n. 50 hengen joukko, joka suurinpiirtein asuu kentällä. Tällä joukolla, josta aktiiveja n. parikymmentä, on tänä vuonna tahkottu yli 2 000 hyppyä, jota kestää vertailla minkä tahansa laskuvarjokerhon hyppymääriin.

Teksti: Sakke Laukkanen
Kuvat: Pertti Enberg

Häirikkö uhkasi ampua koneita Kemissä

□ KEMI — Kemin poliisi joutui sunnuntai-iltana turvaamaan lentoliikennettä Kemin lentokentällä, kun lennonjohtoon oli tullut uhkausosoite, jossa vanhako mies uhkasi ampua singolla alas kentän yllä lentävät koneet. Ylikonstaapeli Jussi Valkosen mukaan uhkausosoite päätettiin ottaa valvaksi ja häirikkö lähti.

Kemissä on tietävästi hypätty ensimmäisen kerran vuoden -70 lentonäytöksessä oulu-laisten toimesta ja silloin jäi usean, vaahtosammuttimen kokoisen kaverin mieliin kytemään toivonkipinä omasta hyppyurasta. V. -76 ensimmäinen "kemiläinen" Seppo Vallo Tornioista aloitti oman hyppyuransa, joka kaluston puutteen vuoksi toteutui pääosin Oulussa ja Rovaniemellä. V. -83 Vallo suoritti hyväksyttävästi hyppymestarin papereihin vaaditun oppimäärän ja sai paperit Rovaniemellä.

Vuodet -84 ja -85 hyppytoimintaa harjoitettiin paikallisen, ilmailukerho Rajasiipien suojassa. Vuodet -86 sekä -87 kuluivat Perämeren Ilmailuyhdistyksen alajaostona, mutta hypääjien vähäisen lukumäärän vuoksi ei kalustohankinnoissa löydetty emokerhon kanssa yhteistä säveltä.

Jälkimmäisenä vuonna, eli -87 Jorma Heikkinen sai mesupaperit toisena kemiläisenä. Näinä vuosina hyppymäärät vaihtelivat 20-200, johtuen oman koneen puuttumisesta. Koneita lainailtiin Oulusta, Rovaniemeltä, Kärämäeltä tai Jyväskylästä. Puhelimit soi-

vat tiheään, kun yritettiin jostainpäin Suomea saada konetta edes päiväksi lainaan.

Murphy'n laki toteutui useasti: kun kone oli Kemissä, kelit estivät hyppäämisen. Kuluneiden viidentoista vuoden aikana koulutetut hyppääjät löivät tyhjät päänsä yhteen keväällä -88 ja perustivat Kemin Laskuvarjokerho Ry:n, jonka alkutaival on ollut yhtä paisuvaa kuin oppilaiden varjot ennen sisäpussiin laittoa (niin ne ainakin väittävät). Kevät ja kesä -88 hypittiin vielä lainakoneista, mutta pari kesällä pidettyä kurssia osoitti toiminnan vilkastuvan niin paljon, että oman koneen hankinta tuli mahdolliseksi. Kerho lähetti tiedusteluja ympäri Pohjolan ja Alavudelta löytyi Cessna 172 OH-CSG (Sorbus-Goff, kuten lentäjät tuppaavat sanomaan kuuman päivän jälkeen). Hinta oli sopiva, joten alavutelaiset joutuivat jalkamiehiksi tullessaan konetta näyttämään.

Kerhon perustamisvuonna hyppyyä kertyi vaivaiset 115 kpl, joka tänä päivänä tuntuu naurettavan pieneltä (saa nauraa). Vuoden -89 alussa Heikkisen Jorma pääsi osallistumaan tauon jälkeen koulutukseen, saatuaan omakotitalon rakennustyöt päätökseen. Kahdella mesulla toiminta alkoi vilkastua huomattavasti.

Pentti Enberg oli ensimmäinen uuden kerhon kouluttama oppilas, jolle anottiin lupakirjaa (vrt. laskuvarjohyppääjän C-kelpoisuustodistus = sanahirviö). Kesän mittaan kertyi tarvittavat 200 itsaria, joten Pertti sai passituksen syksyn mesukurssille. Syksyllä pidettiin vielä muutama kurssi ja vuoden lopussa hyppysaldoksi 1 286 laskuvarjostinhyppyä!! Niistä yli puolet oppilashyppyjä!!!

Vauhti kiintyy

Vuosi -90 aloitettiin vauhdilla tammikuun 1. päivä ja tahti vain kiihtyi. Keväällä alkoi tosin kelpparihyppääjien keskuudessa näkyä pienoista motivaation puutetta, koska kerhon koneeseen ei mahtunut kuin kolme hyppääjää, jolloin esim. RW-harjoittelu tosimelessä oli mahdotonta.

Koska hyppymäärät vain jatkoivat kasvuaan, perustettiin kevätkokouksessa toimikunta, jonka tehtäväksi annettiin etsiä kerholle isompaa konetta. Allekirjoittaneen faxi oli useasti varattu, kun ostotarjouksia läheteltiin ympäri Pohjoismaita. Vastauksia tuli ihan kiittävästi, kaukaisin Espanjasta. Jyväskylältä löytyi vihdoin kerhon kukkarolle sopiva Gessna 182 OH-CWE (miksi-köhän tuokin lentäjien suussa

taas muuttuu? Champion-Wiski-Elysee, arvaan). Koneella oli tehty nokkapyörälasku ja oli remontissa. Koneetta käytiin katsomassa ja virityneestä ulkokuoresta huolimatta se todettiin sopivaksi ja kaupat tehtiin.

Remontin valmistuminen viivästyi kesälomien vuoksi reilun kuukauden, mutta myyjän suosiollisella myötävaikutuksella saimme veloituksetta käyttöömmä C 172 Rocketin, joka kiikuttaa 4 hyppääjää vaikkapa neljään tonniin melko vauhdikkaasti, verrattuna

kana ahneimmat kulkivat Rovaniemellä jumpsauttelomas- sa. Kentän avauduttua 14. 7. oli kerholla melkoinen ruuhka, koska porukka tiesi, että käytössä on kaksi konetta ja allekirjoittanut oli saanut juuri vaihdettua HoMOn tittelin me- suksi, eli hyppäyttäjää löytyi.

Seppo Vallo joutui tosin sairauden vuoksi jättämään hyppytoiminnan muutamaksi kuukaudeksi, mutta meikäläisen innostus varmaankin korvasi kokemuksen puutteen. Elokuun puoleenväliin mennessä hyppyyä on kertynyt yli 2 000

KeLK:n ensimmäinen 3-plane, josta tuli 4-plane kuvaajan liittyttyä mukaan.

entiseen koneeseen.

"Vanha" kone pantiin punteihin odottelemaan sopivaa ostajaehdokasta, joka onneksi löytyi samalta kentältä: Kemin Lento Oy. Kemin Laskuvarjokerho liittyi osakkaaksi em. yhtiöön ja kone jää toivottavasti "pappilan hätävaraksi" kerholle. Koneen mittarivarus- tus sallii lentokoulutuksen ja ovatpa pursimiehetkin kysel-leet sitä hinauskäyttöön, joten ei se ainakaan eläkkeelle jouda.

Eikä se punteissakaan seisonut pitkään. Kesä-heinä-kuun aikana Kemin lentokenttä oli suljettuna päällystöiden vuoksi, neljä viikkoa, jonka ai-

ja jos vain kelit sallivat, ei ainakaan porukan innostus ole esteenä 2 500:n hypyn rajan rikkoontumiselle.

34 pokaapäivässä

Yksi Kemissä järjestetyistä tempauksista oli kesäkuun 2. päivänä järjestetty 100 hypyn Boogie. Sata hyppyä/päivä, ei varmaankaan esim. SLK:ssa tunnu miltään, koska em. hypymäärä tulee melkein täyteen jo neljällä pokalla. Mutta vertailukohtana voin mainita että kerhon käytössä oli silloin vain yksi (1) Cessna 172, eli 3 hyppääjää/poka. Hyppytoiminta aloitettiin aamulla klo

9.00 ja 101. hyppy suoritettiin 00.30. Määrä olisi tullut aikaisemminkin täyteen, mutta kone oli 4,5 tuntia väliällä huollos- sa. Lentämiseen osallistui kolme pilottia, joista yksi yltyi hyppäämään henkilökohtaisesti eniten hyppyyä. Aamuun jakuneita partyja muistellaan ???? vieläkin.

Allekirjoittanut soitti yöllä kerholle Laakasalosta (vai olikohan se Räyskälästä) mesukurssin loppupartyista ja oli suorastaan liikuttuneena tilassa kuultuaan tavoitteen toteutuneen.

Toinen erikoisuus oli 29. 7. tehty 7-way kahdesta koneesta, 172:sta ja Rocketista. Erikoiseksi hypyn tekee se, että mukana ei ollut kuin yksi hyppääjä, jolla oli kokemuksia 4-wayta isommista kuvista. Kaikki hyppääjät ovat myös oman kerhon kasvatteja joten isojen kerhojen kokemuksia ei ollut käytettävissä. Molemmille piloteille yritys oli myös ensimmäinen purjelento.

Pari päivää kestänyt suunnittelu kantoi hedelmää: Ensimmäisellä yrityksellä tähti saatiin kasaan ja maassa kuului pitkään huutoja - Ool rait, skai dai... Muutamat hyppääjistä olivat harjoitelleet 4-wayta lainassa olleesta Rocketista, mutta RW-kokemus ei kenelläkään ollut päätä huimaava. Porukan kokonais- hyppykokemus keskimäärin n. 200 hyppyä.

Tarkkuus ykkösenä

Hyppylajeista tarkkuus on kemiläisten hyppääjien suosituin laji. Leikkimielellä sitä voi harjoitella melkein pä minkä tahansa hypyn päätteeksi ja palkintona on aina "Iso". Kukaan ei ole tiedettävästi joutunut isoa tarjoamaan, sillä niillä on taipumus aina tasaantua kierrosten myötä.

Muutaman hieman vakavamielisemmätkin kisat on pidetty, mittamiehineen kaikkineen. 100 hypyn boogien yhteydessä pidettiin kerhon sisäiset kisat, jolloin sarjassa oppilaat alle 30 hyppyä, voittajan neljän kierroksen yhteis- tulos oli 2,2 m. Tuuria vai mitä, koska kelpparihyppääjien sarja alle 200 hyppyä, voittajan tulos oli huomoinpi.

Pohjoisen Ihmettä, TRACK-ia hypätään myös erittäin paljon. Eteläläiset eivät aikanaan Räyskälässä tienneet mitään koko hommasta. Resepti on seuraavanlainen:

Otetaan 1 kpl esim. Cessna 172, 3 kelpparihyppääjää, 1 600 m korkeutta ja No Contact-uloslähtö. Maassa 1 kpl

Jatkuu seruaavalla sivulla...

kelpparihyppääjiä (paremmanpuutteessa mesukin käy) ottaa kellolla (käki- tai kaappi) aikaa. Ajanlasku alkaa siitä, kun ensimmäinen käsi, jalka tai muu ulkoneva ruumiinosa on koneen ulkopuolella. Ajanotto päättyy siihen kun hyppääjät ovat muodostaneet tähden (Iso Karhu on ihan hyvä). Tämä hyppylaji on kuulemma oululaisten suosiossa, järjestävät kisojakin.

CRW-kipinän sai allekirjoittanut Räyskälässä katsellessaan silmät tapillaan Pirttikosken Pasiin & Tyttöjen touhulua. Teoriatunti Pasiin lämpimässä autossa jäi lyhyeksi, kun Eero K. kantoi minut korvasta takaisin varjoja pakkaamaan, kylmäkin oli ja kello 24.00.

Kaksi kuukautta olen suorittanut kerholla henkistä väkivaltaa, mankumalla jotakin kaveriksi. Kumpumäen Antin vihdoin suostuessa kiikuttiin 2 500 m ylöspäin ja teimme stackin (olikohan tuo nyt oikein). Eikö kuulostakin yksinkertaiselta. 15 min. teoriaa ja taivaalle. Taisi olla hullun tuuria, mutta maassaolijoista alkoi löytyä heti halukkaita. Taisivat vain odotella, että löytyy toinen yhtä hullu, jotka lähtisivät sitä kokeilemaan.

Pirttikosken Pasiin lähetettyä CRW-oppaansa luettavaksi alkoi halukkaita löytyä jo 4-planea varten, joka, yllätys, yllätys, onnistuikin heti ensimmäisellä kerralla. RW-koulutus ja -harjoittelu tulee varmasti

Kemin Laskuvarjokerhon pakkaustilat. Pienet, mutta sopu sijaa jne.

saamaan isomman siivun hypymääristä, kunhan saamme (uuden) 182:n käyttöomme. Kelpparihyppääjiä kerhossa on sen verran, että saamme pari 4-miehistä joukkuetta kasaan. Yksi tyttöporukkin on kesäksi luvassa. Rullalautoja on omasta päästä veistetty tymäillat ja kentän päällystyksen yhteydessä asfaltoitu lentokonehalli saa uusia kummajaisia sisälleen.

Kyllähän vanhat lentäjäverteraanit raapivat useamman kerran tikkuja kynsiensä alle, kun ihmettelevät touhua. Isot miehet makaavat reppu selässä ja renkaita rinnassaan kylmällä asfaltilla ja mutisevat

omituisia loitsujaan. Miltäpä kuvittelette heistä kuulostavan:

STÄNDPAIREDISETKOUUAA-
AAARRGGGHHHHNONII-
NOIKENEEPERKELEMULLA-
ONSORMETALLAPERUUTA-
ÄLÄKÄPOTKIEITÄSSÄMI-
TÄÄNJALKAPALLOAOLLA-
PELAMASSASAATANA!!!!

Jotain tuollaista ja vielä neljä miestä yhteen ääneen.

Freestyleä hyppii muutama Lonely Diver ja allekirjoittanut taitaa olla tempusarjassa yksin.

Kisoihin ei olla isommalla porukalla vielä uskallettu, mutta tulevaisuudessa varmasti Kemistäkin kuuluu. Il-

meisesti meillä on rima sen verran korkealla. Oulun SM-kisoissa oli usea kylläkin hakemassa oppia, katsomon puolelta ja vertaamassa tuloksia omiinsa. Ehkäpä jo ensi vuonna.

Vierailijoita ympäri Suomen on käynyt Kemissä hypymässä ja saanut aina lämpimän vastaanoton. Hyppymakset ovat kohtuullisia ja kurssimaksuthan ovat Suomen halvimmat. Jos olet Pohjoisessa päin liikkeellä, toivotamme Sinut tervetulleeksi jumpsauttamahan, kuten eräs alavutalainen "HOMO" sanoi.

Suomen Laskuvarjokerho ry

30-vuotisjuhlabileet

Hotelli Intercontinentalin, Nordica-sali, sisäpiha

Lauantaina 10. 11. 1990 alkaen klo 19.00 (SA).

Asuna smokki (ve tumma puku), pienet kunniamerkit.

Liput vain ennakkomyynnistä 120 mk.

Sisältää ruoka, ohjelmaa, bändejä ym.

Myynti kerholla lauantaina klo 12-15

3. 11. 1990 mennessä!!!

Räyskälän kukko kiekui kantahämäläiset evakossa

**Kanta-Hämeen
Laskuvarjo-
urheilijoiden jo
perinteinen kesäleiri
pidettiin Oripäässä.
Suurimpana syynä
evakkoon lähtöön oli
kuitenkin HÄME-90
maalaisnäyttely
kotikentällä
Räyskälässä
(9.-10. 6. 90).**

Kerhon kone, OH-CNB, siirtyi Oripäähän jo 1. 7. Ja samana päivänä alkoi hyppytoiminta. Viikonloppuna myös turkulaiset parapersoonat täyttivät lentokentän ympäristöä. Tuplaviskiä, kuten heidän konettaan kutsutaan käytettiin ah-

kerasti aina sunnuntai-aamuun saakka. Sitten se sanoi kaput ja toimintaa oli jatkettava pelkästään omalla koneella. Hyvät suunnitelmat puljallennoista jäivät hautumaan.

Porukkaa oli sopivasti joten jokainen pääsi hyppäämään

tarpeeksi ja vieläpä sitä mitä halusi. Jotkut hyppäsivät RW:tä ja osa CRW:tä. Parhaat saivat yli 50 hyppyä ja mainittavimpia hyppäjiä olivat kuuden hyppääjän kupurelatiivi muodostelmat. Kuuden kuvun kiertoakin nähtiin jokapäiväisen neljän rotaation lisäksi. Eikä tietysti sovi unohtaa "koelentopokaakaan".

Loppuviikosta alkoivat sitten ongelmat. Koneeseemme jouduttiin tekemään iso huolto ja koneen tekniikka petti lauantaina 9. 6. 90. Lauantai-ilta meni sitten osittain kelinteekoon lätkykestien merkeissä vaikkakin tieto Porilaisten koneen tulosta siinnitteli mielissä. Viimein sunnuntaina hieman ennen puolta päivää se sitten tuli mukanaan edustava joukko Porin hyppääjiä. Sunnuntai hypättiin sitten Alfa Deltasta menestyksekkäästi.

Kaiken kaikkiaan leiri oli onnistunut. Kaksi uutta C-lisenssiläistä sai paperinsa ja kaikilla oli hauskaa niin ilmassa kuin jokailtaisessa yhteissäunassa, telttakylää ja nuotio-illoja unohtamatta. Mutta katsotaan sitten taas ensi vuonna missä ja milloin leireillään.

Meidän perhe hyppää

Tunnelmia I hypyn jälkeen.

Minä olen suoraan sanoen kasvanut laskuvarjourheilun kanssa, samaa vauhtia sen mukana. Pienestä pitäen minut raahattiin mukana Räyskälän kentälle, sillä eihän niin pientä tyttöä voinut yksin kotiinkaan jättää.

Kun isäni meni mukaan hyppytoimintaan vuonna 1983 olin yhdeksänvuotias. Hyppytoiminta Räyskälässä silloin ei ollut kovin kehuttavaa. Silloin tällöin saattoi nähdä laskuvarjon taivaalla. Seurasimme sydän kurkussa kun isä tuli alas ensimmäistä kertaa epä-määräisellä rievulla, joka oli kaiken lisäksi täynnä reikiä! Siitä kuitenkin hengissä suoriutuessaan häntä puri hyppekärpänen. Hänen joskus leikkilään sanoessaan että "ei se lina ainakaan ikinä uskalla hypätä" päätin minä vielä jonain päivänä näyttää hänelle ja kaikille muillekin ilkkujolle että kyllähän uskaltaa! Jonkun ajan kuluttua kun äitikin uskaltautui kurssille isän kehotusten patistamana päätökseni vain vahvistui. Jos äiti kerran uskaltaa niin kyllä minäkin! Minulla oli kuitenkin vielä monta vuotta aikaa odottaa ja kerätä rohkeutta.

Äidin ensimmäinen hyppy oli kuitenkin pettymys sekä äidille että minulle. Äiti hypäsi puuhun ja vietti siellä yli tunnin, jonka hän luultavasti muistaisi ilman että isä tai minä siitä vähän väliä muistuteltaisiinkin. Muutaman hypyn

jälkeen äiti lopetti. Siihen syytä kysyttäessä hän vain toteaa, ettei se ollut kivaa eikä rohkeus oikein riittänyt.

Hyppytoiminta Räyskälässä lisääntyi koko ajan. Hyppääjiä meni ja tuli. Jotkut lopettivat heti ensimmäisten hypyjen jälkeen, jotkut jopa ennen. Mutta paljon aktiivisia hyppääjiäkin jäi.

Kaverit tottuivat siihen että aina oltiin "Räyskiksessä". Siinä jäi monet pesismatsit väliin, ja silloin vähän harmitti.

Muutama vuosi sitten siirryttäessä paremmin ohjailtaisiin patjavarjoihin odotin jo innolla viidettätoista synttäreitäni, hyppyrurssi mielessä tietenkin.

Kun synttäreikä sitten viime keväänä koitti pääsin tietenkin kurssille. Ilokseni sain todeta että kurssillani oli myös kolme muuta ikäistäni nuorta. Huonolla säkälläni olin meistä kaikista nuorin. Siitä seurasi ilkkumista ja vitsailua pitkäksi aikaa. Tässä vaiheessa en niistä kuitenkaan enää välittänyt sillä olinhan päässyt jo näin pitkälle.

Heti kun oli kurssit käyty ja vuosia täytetty alettiin odottamaan ekaa hyppeä, jota tuuliset säät kuitenkin vähän viivyttyivät. Olisin tietenkin halunnut päästä heti hyppäämään näin monta vuotta jo odottuani.

11 päivää synttäreitäni jälkeen koitti ekan hypyn aika. Hyppymesu oli vanha tuttu, joka

luultavasti jännitti ekaa hyppeäni vähintään yhtä paljon kuin minä. Koneen noustessa kentällä jännäsivät isä, äiti, pikkuveljet sekä mummu joka myös oli hälytetty kentälle. Mukana koneessa oli myös toinen ensikertalainen kurssilta sekä Pasi joka nyttemmin on kunnostautunut tiiminsä kanssa CRW:ssä.

Minä olin toinen hyppääjä. Kun vuoroni tuli, könsyin pelosta täristen koneen ovelle jossa Lampelan Jussi hymyi kalpeana. Yritin itsekin vääntää kasvoilleni jonkun hymyntapaisen, joka luultavasti muistutti enemmän ivvistystä.

Seuraava muistikuvani hypystä on se kun olin varjon varassa järven päällä metsän takana. Ilmasta näin kuinka eka hyppääjä laskeutui taitavasti puuhun aivan sähkölängän viereen. Minä kuitenkin

taitavasti ohjailten pääsin kentälle. Odotin kyllä vähän ohjeita maaradiosta, mutta kun sieltä ei kuulunut mitään oli minun selvittävä omin neuvoin. Kyllä oli helpottavaa olo sen komean mahalaskun jälkeen kun olin taas tukevasti maassa.

Koko viime kesän hyppelekin sitten ahkerasti sekä Räyskälässä että muualla. Isä maksoi laskuja ihan kiitettäviä summia paljoakaan mutisematta. Hyppytoiminta jatkuu tänä kesänä, joskaan siihen ei minun osaltani liikene yhtä paljon aikaa kuin viime vuonna. Nyt hyppevuoroaan odottavat pikkuveljeni ja toivon heille samanlaista iloa hyppäämisestä kuin minä olen siitä saanut.

Hyppyperveisin
Karhin lina 16 v.

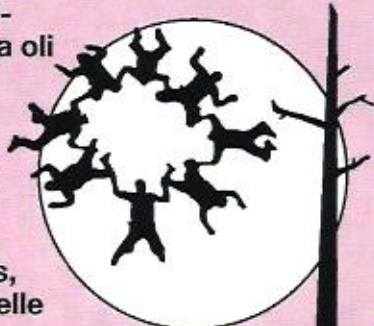
linan I hyppy.

Suomen joukkue Skyvanin peräportilla, vasemmalta Petteri Peltola, Rene Alvas, Kari Palola, Eero Lehtinen ja Kari Koivuranta. Kisa on vielä kesken ja sijoitus epävarma, eikä hymyilytä kovasti.

RW-PM 1990

Liittyen omaan RW-Projekti 91:en Norja oli jälleen halukas järjestämään Pohjoismaiset Mestaruuskilpailut kuviohyppyissä ja paikkana oli taas kerran liiton keskus, monelle suomalaiselle tutuksikin käynyt paikka, Östra Eva. Sieltä onkin Suomen sekvenssihyppäämisellä vain kultaisia muistoja kahden vuoden takaa.

**NORDIC
RELATIVE
WORK
INVITATIONAL
COMPETITION
1990
ØSTRE ÅRA
NORWAY**

Kuvat: Petteri Peltola
Teksti: Kari Koivuranta

Todella yllättävien tapahtumien ja vastoinkäymisten jälkeen Suomi sai kuitenkin 4-miehisen joukkueen kasaan ja lähti paikan päälle ilman parakansan suuria toiveita, mutta kuitenkin oma realistinen hypytulostavoitteensa mukanaan lisätynä perisuomalaisella sisulla ja peräänantamattomuudella. Pelätty ei myöskään paljon harjoitteluita norjalaisia projektihyppääjiä eikä tanskalaisia kokeneita kettuja.

Yllättävät tapahtumat pitivät sisällään SM-kultamitalijoukkueen (4-way) hajoamisen heti SM-palkintojen jaon jälkeen, joka johti myös 8-way voittajajoukkueen hajoamistilaan. Kultamitalijoukkueita ei saatu liikkeelle, molempien lajien hopeajoukkueet eivät voineet lähteä ja loppujen lopuksi saatiin 4-way joukkue läjään joka sisälsi kaksi miestä sekä kulta- että pronssijoukkueesta lisätynä videomiehellä voittajajoukkueesta.

Joukkueen muodostivat Rene Alvas, Kari Koivuranta, Kari Palola, Petteri Peltola ja varamies/videomies Eero Lehtinen. Tämä tietenkin kilpailukomitean täydellä suostumisella ja tuella. SIL antoi taloudellista tukea sen minkä pystyi ja oli kaavailut, kiitos siitä. Joukkueen oma kerho SLK, pitämänsä johtixen kokouk-

sen jälkeen, katsoi tarpeelliseksi tältä mielestään sekajoukkueen lomamatkalta karsia pois kaksi kolmasosaa jo budjetoimastaan kilpailuavustuksesta. Tässä vaiheessa hyppykautta jokaikinen markka on edustushyppääjälle varsin henkisen puolen kannalta varsin tärkeää ja suoraan verrannollinen myöskin lopputulokseen.

SIL antoi kaksi lentolippua ja kun tähän ostettiin kolme lisää päästiinkin jo matkaan ja sutjakasti sujuneen lento/junamatkan jälkeen saavuttiin jo paikan päälle.

Itse kilpailutapahtuma oli varsin erilainen mihin on totuttu PM-kilpailujen yhteydessä. Ensi kertaa kisat pidettiin avoimena, eli mikä maa tahansa voi osallistua mutta PM-mitalit jaetaan vain pohjoismaisille joukkueille. Kisakutsuja olikin mennyt ympäri Eurooppaa järjestäjien toimesta mutta valitettavasti vain joukkueita pohjoismaista saapui paikalle. Uutta oli myös ilma-ilmastaan videokuvaus ainoana järjestelmänä ja tuomarointi virallisesti tietenkin myös siitä.

Jatkuu seuraavalla sivulla... →

Kisakoneena peräportti Skyvan kalustopuolelta olikin hyvä asia, jonka siitä hypänneet tietävätkin. Uusi ikävä puoli, tapahtuman yhteydessä pidettävät boogiet kyllä häirit-sivät kaikkien keskittymistä kilpailuihin. Kun ympärilläsi hyörii n. 150 hupihyppääjää boogie-meininki mielessään rajoittaen kuivien vetomahdol-lisuutta ja pakkausta kuten myös etenkin keskittymistä, selviä klikkejä syntyy väkisin. Onneksi sentään molemmilla osapuolilla oli oma Skyvan hypättävänä.

Kisahinnat nostivat hiukset pystyyn paikanpäällä ja kisa-kassan vähyyden takia pystyimme hyppäämään vain viisi harjoitushyppyä. Arvuutteluksi jää mikä tulos olisi tullut jos kaikki blokit ja randomit läpi-käytyinä olisimme rampilta alas tunturimaisemaan heit-täytyneet. Viidestä kymme-neen hyppyä olisimme tarvin-neet lisää.

Kilpailusääntöinä olivat Sporting Code ja erityiset uudet kilpailusäännöt tähän ta-pahtumaan, josta delegaati-omme oli tietämätön. Oliko tieto tullut ollenkaan Suomeen vai jäikö tieto sääntömuutok-sista SIL:n arkistoon, sitä ih-mettelimme paikan päällä.

Kilpailut alkoivat virallisella harjoitushyppyllä jossa jouk-kuilla oli kolme hyppyä valit-tavanaan, joskin varsin erilai-sia vaikeusasteeltaan ja ver-tailuja joukkueiden välillä oli vaikea suorittaa.

Varsinaisten kilpailukierros-ten käynnistyttyä ja varsinkin mitä pidemmälle ne etenivät erottui joukosta kolmikko Tanska 1, Suomi ja Norja 2 hypäten keskenään vaihte-levasti viisi ensimmäistä kier-rosta ensimmäisinä kilpailu-päivinä järjestykseksi jäädes-sä Tanska 1, Norja 2 ja Suomi.

Kisojen jatkuessa sitten Suomi muiden maiden häm-mästyksiksi hyppäsi loista-vasti kierrokset 6-9 tehden Östra Eran ennätyksen ja si-vuten SE:tä yhdellä hypyllä. Yhdeksän kierroksen jäl-keen totesimme yllättäen johtavam-me kisa yhdessä Norja 2:n kanssa Tanska 1:n hengittä-essä niskaan pisteen päässä. Viimeisen kierroksen hypyille lähdetäessä tilanne oli täysin avoin kaikille mitalisijoille mui-den kuitenkin tullessa tar-peeksi kaukana perässä.

Ensin hyppäsi Suomi teh-den vain seitsemän pistettä sortuen huonoon uloshyppyyn ja hyppäämättömiin blokkei-hin. Kokenut Tanska 1 teki varmasti kymmenen tärkeää pistettä ohittaen Suomen kah-della pisteellä. Kaikki tämä oli Norja 2:n tiedossa joka uusin-

Kisojen aikana pidettiin pie-ni boogie ja mukana oli mo-nille tuttu Pink Skyvan, joka kiertää pääasiassa Euroo-passa Pink-Boogeissa.

Kilpailijoille oli käytössä oma Skyvan, joskin hieman hillityimmissä väreissä. Tä-sä 8-way joukkueet lähdös-sä kisaohjelmalle.

Lentokonehallista oli tehty oleskelutila sekä pakkaus-paikka. Suomen joukkueen taktiikkapalaveri.

Paikallisen liiton keskukses-sa oli lentokonehallin lisäksi myös viihtyisä buffetti ja koulutusrakennus.

tahypyn perusteella tuli kierroksen jäljessä ja tilanteen hyvin tietään.

Viimeisessä kisapokassa paineet olivat kuitenkin liian kovat ja uskomattoman viidentoista sekunnin brain lockin ja muutenkin huonon hypyn jälkeen mokelsivat vain viisi pistettä ja jäivät pronssille. Kymmenen pistettä olisi riittänyt kultaan. Varsinainen pettymys koko projektille. Yllättävän vaisu panos oli myös Ruotsilla ja Norjan muilla joukkueilla, jotka koostuivat projektin muista tuotteista. Suomen muuten hyvää sarjaa harjoitushyppymäärään, vain viisi, nähden huononsi toisen kierroksen sarja poikki hypy sekä huono viimeinen kierros, jotka veivät ulottuvilla olleen kullan ohi suun.

Toki hopeamitali kaikkien taustalla olleisiin tapahtumiin nähden on hyvä saavutus. Kahdeksanmiehiseen oli ilmoittautunut vain kaksi joukkuetta, joista Norjan projekti 91:n 8-way kokemuksellaan korjasi voiton kotiin uudesta ja kokemattomasta Tanskasta. Suomi olisi tähän lajiin osallistuessaan kamppailut tasapain Tanskan kanssa.

Ruotsin kahdeksanmiehinen olisi ollut täysi arvoitus. Ilmeisesti kuitenkin huonota-

soinen kun eivät uskaltaneet mukaan. Ja valitettavasti taaskaan Islanti ei saanut joukkuettaan PM:in, jotka tavallaan aina jäävät vajaiksi yhden joukosta ollessa poissa.

Ihmeteltäväksemme jäi Norjan vaisu tulos myös paraatilajissaan 8-waysssä. Mihin ovat kadonneet yhteiset kolme vuotta ja yhteiset huimat hyppymäärät valmentajan (Irv Callahan) kanssa höystettyinä sadoilla tuhansilla kruunuilla. Jossain on mahdollisesti joutain vialla.

Joissain maissa jo menestyksellisesti käytetty ilmasta ilmaan videointisysteemi tuomaroinnin pääjärjestelmänä jätti Suomen delegaatiolle varsin negatiivisen kuvan mahdollisuuksistaan. Liian suuri rooli tulee varsinaisen hyppysuorituksen ulkopuolelle jäävälle videomiehelle, joka tekemisillään voi vaikuttaa joko positiivisesti tai negatiivisesti joukkueille jaettaviin lopullisiin pisteisiin.

Omaa joukkuetta kuvatesaan voi videomies huonon exiitin sattuessa kääntää päättään pois tai tulla niskaan tai hypyn aikana, jos se menee huonosti kuvata esim. vain toista puljaa tai katsoa kokonaan muualle. Uusintahyppy seuraa automaattisesti. Jos

kuvaaja kuvaa vartalon yläosaa on rampilta poistumisen tarkka hetki eli exit mahdotonta kellottaa. Ja vielä kuvaaja voi huonon hypyn sattuessa pudottaa itsensä kuvantasolle, jolloin tuomarointi on mahdotonta. Näitä asioita mielestäni jotkut joukkueet käyttivät hyväkseen hankkia tarpeettomia uusintoja maa-ilma videojärjestelmään verrattuna. Liian paljon spekulatiota, liian paljon uusintoja. Jos taas kuvaaja kierrätetään voi kuvaaja edelleen vaikeuttaa käyttäytymisellään koneessa kilpailevan joukkueen keskittymistä ja flutteriksi asettautuessaan viedä tilaa joukkueelta exitissä tai käyttää jo mainittuja asioita hyväkseen negatiivisesti.

Kuvaajat olisi ehdottomasti oltava järjestelmän puolesta hankittuja puolueettomia hyviä kuvaajia, jotka käyttäisivät samanlaisia kuvauslaitteita ja hyppäisivät eri koneesta kuin kilpailevat joukkueet jos haluaisimme tasapuolisen tuloksen ja kehittää tätä puolta lajista. Näin esim. USA:ssa.

Tämä oli laiminlyöty järjestäjien puolesta eikä esimerkiksi videoiden pyörimisnopeuksien eroja testattu ollenkaan ennen kisoja. Tanskalaiset tekivät sen kisojen jälkeen luvaten tiedottaa tuloksista. Ilma-

video on hyvä olla tukena maa-ilma järjestelmälle voidaan poistaa joukkueilta väärää sarja-poikki tuomioita. Systemin kehittelyä pitäisi jatkaa pikkukisoissa mutta arvokisoihin ehdottomasti maasta ilmaan järjestelmä sen ollessa toistaiseksi tasapuolisin kaikille joukkueille.

Suomen delegaation, ja toivottavasti myös kaikkien Suomen kilpailevien sekvenssihyppääjien, puolelta lähti kaikkien maiden liittoihin hyppääjien kautta itämaahan idea pitää PM-kisat World Cupin tai jonkun muun kansainvälisen kisan yhteydessä. Edelleen siis joka toinen vuosi. Hyviä puolia löytyy. Takuu keli, kisat yleensä Etelä-Euroopassa. Valmiit järjestelyt, peräporttikoneita käytössä, joukkueita voi olla useita per maa, kovempaa kilpailukokemusta, kustannuksissa ei mainittavia eroja. Toivottavasti päättäjät ymmärtävät.

Lopuksi lämpimästi toivomme seuraavien edustusjoukkueiden lähtevän kilpailemaan taloudellisista huolista vapaina odotettujen rahamäärien ja muiden tukien avulla. Silloin ei pinna ole tiukalla ja on tasapainoinen olo tehdä hyvä suoritus. Se voi jopa kirkastaa mahdollisen mitalin väriä.

FINAL SCORES

SATURDAY
12.00

RW4, FINAL RESULTS

TEAM:	TRAININGR.*	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	TOTAL	AVE.
1: DENMARK	10	10	9	11	9	9	11	12	8	9	10	98	9,8
2: FINLAND	11	9	6	11	9	9	14	12	8	11	7	96	9,6
3: NORWAY 2	8	8	10	10	9	9	12	12	8	11	5	94	9,4
4: NORWAY 3	10	9	8	7	10	9	7	9	7	10	9	85	8,5
5: SWEDEN	7	6	8	7	8	9	7	9	7	9	9	79	7,9
6: TEAM DK	12	7	9	10	8	8	7	9	5	6	9	78	7,8
7: NORWAY 1	6	8	7	7	7	7	9	7	6	7	7	72	7,2

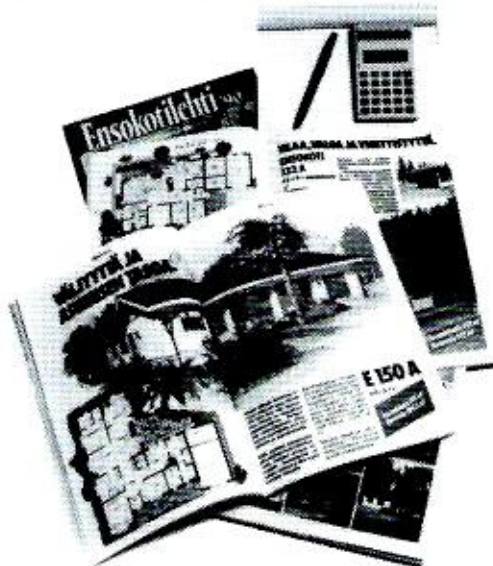
*The teams had 3 different rounds to choose between on the training jump, so scores are not directly comparable

RW8, FINAL RESULTS

TEAM:	TRAININGR.*	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	TOTAL	AVE.
1: NORWAY	6	7	8	9	9	9	8	9	8	10	10	87	8,7
2: DENMARK	7	2	5	6	8	7	8	3	6	7	7	59	5,9

*The teams had 3 different rounds to choose between on the training jump, so scores are not directly comparable

Yli 120 mahdollisuutta!

Laaja Ensokotimallisto sisältää yli 120 yksilöllistä Ensokotia. Niiden joukosta löydät varmasti oman kotisi - joko sellaisenaan toteutettavaksi tai oman suunnitelmasi lähtökohdaksi. Nouda Ensokotilehti '89 ja Ensokotilehti '90 lähimmästä Ensokotiedustajastasi tai tilaa ne puhelimitse!

Tee luotettava valinta!

EG Ensokoti

Sinun Ensokotiedustajasi

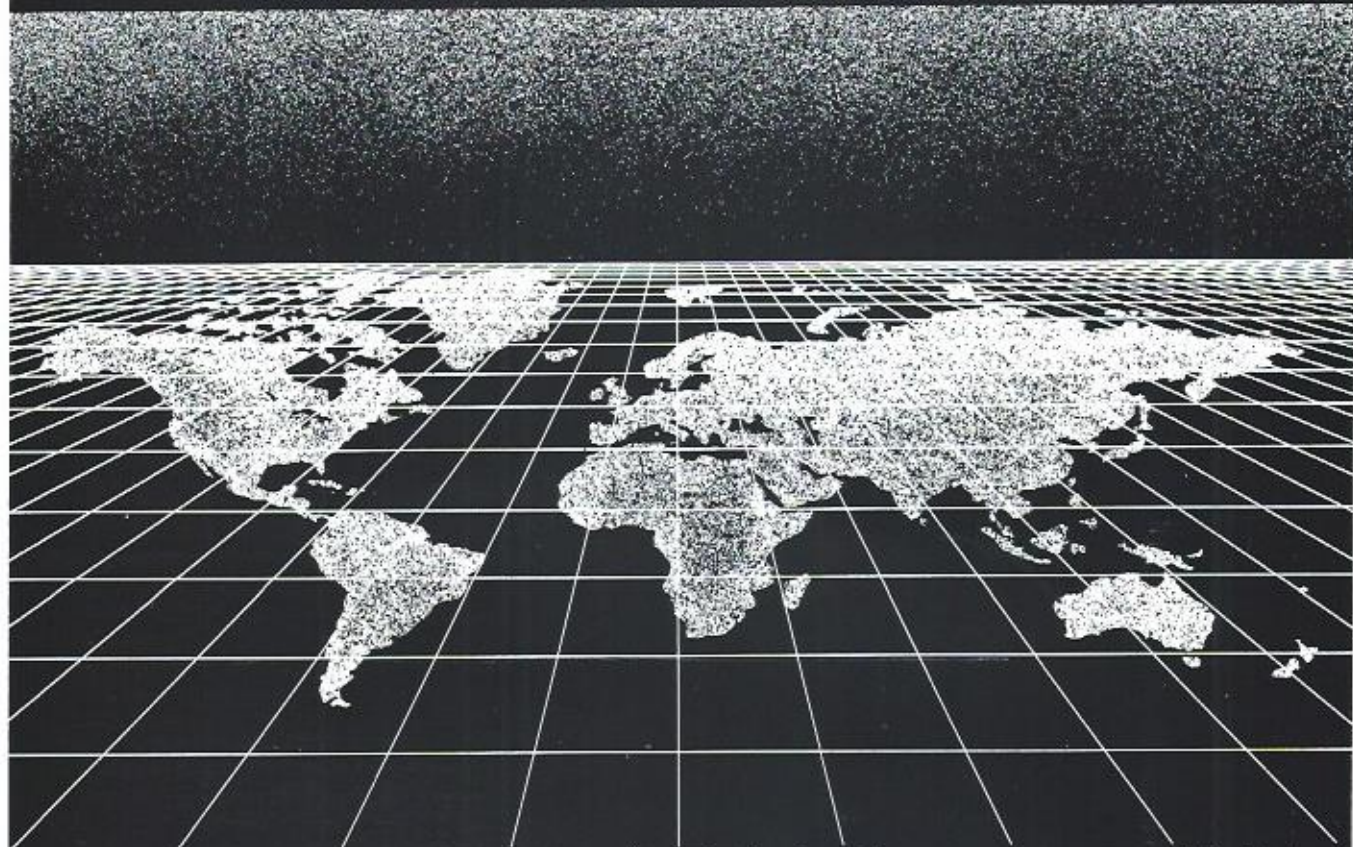
Puutarateollisuus ry:n jäsen

Karl-Johan Blomqvist

Riihikamkatu 9 Porvoo. Puh. 144 322, auto 949-490 999

ParaGear

The best known name on the planet.

When it comes to skydiving, Para-Gear is the best known company worldwide!

The best, year after year, in:

- Inventory
- Selection
- Big 160-page catalog
- Competitive pricing
- Fast shipping anywhere on the planet

More individuals and organizations worldwide use Para-Gear for all their equipment needs than any other.

Don't you deserve to have the best working for you too!

Send for your catalog Today! Catalog + Air Mail Postage to Europe, South America, Canada, Alaska, Hawaii, APO, FPO: \$6.50.

Catalog + Air Mail Postage to Africa, Asia, Australia: \$8.00.

para-gear **equipment co.**

3839 W. OAKTON STREET • SKOKIE, IL 60076 USA • (708)679-5905 • TELEX: 724438 • FAX: (708)679-8644
\$25.00 minimum on credit card purchase

Dealer Inquiries Invited
Member Parachute Industry Association

Elämän suuri, pimeä hetki

Kuva: Toni Nyholm

Suomessa koettiin 22. 7. 1990 jotain harvinaista: kello 4.53 aurinko peittyi täysin kuun taakse. Erikoislaatuisena sen erityisesti kokivat ne, jotka tuolloin pimeyden aikana hypäsivät. Muutamissa Suomen laskuvarjokerhoissa hypättiin kokemaan tuo Luonnonmullistus hieman lähempää ja vapaassa pudotuksessa.

muiden hypääjien kasvoja ja niiden ilmeitä – samoin taisi tehdä moni muukin. Kellon lähestyessä H-hetkeä tuijotimme keskittyneesti Itäisen taivaan rannan takaa paljastuvaa aurinkoa. Kuu oli huomattomasti auringon rinnalla. Valo nousi maanpäälle kirkkaana, rauhallisena. Kuun melko olematon haamu lähestyi hetki hetkeltä auringon loistoa. Minuutit nopeutuivat puolella, kun sydän pamppailen tuijotimme taivaalle.

Hetki ennen mustaa pimeyttä taivaan rantaan muodostuivat ennennäkemättömän kauniit kirkkaat sateenkaaren värit. Yhtäkkiä taivas sammui loistostaan. Aivan kuin joku olisi laittanut kämmenet silmiemme peitoksi.

Juuri silloin kun kuun mahdava varjo lankesi yllemme, ovelta kuului huuto READY. Samassa koneesta irtaantui 15 hypääjää ja salamavalot koristivat upeaa näkymää. Sittem me kiiruhdimme ovelle ... ja antauduimme pimeyden valtaan. Nopeasti katsottuani kaukaiseen horisonttiin näin kultaisen sormuksen taajaman yllä. Vähäinen valo sai aikaan näkymän eteeni: neljä lähestyvää silhuettia, Taivaan mustaa kauneutta vasten. Otimme toisistamme kiinni, muodostimme vain muutaman kuvion. Jo pian katsoimme kuun takaa paljastuvaa valon kuningasta. Koskaan ennen en ole tuntenut sellaista vapauden tunnetta, joka silloin purkautui huu-don muodossa. Koskaan en

ole kokenut yhtä kaunista näkymää vapaassa pudotuksessa.

Hetki lului jälkeen on vain hiljaisuus. Vain varjoni ilmoittelee olemassaolostaan vai-mealla, lähes kuulumattomalla huokailulla. Kaukaa jossain kuu väistyi auringon edestä ja tuntuu kuin vasta aamuaurinko valaisisi maan ympärilläni. Mahtavan pohjaton tunne riehuu vieläkin sisälläni. Tanssin varjoni kanssa auringon kultaisen säteiden seassa.

Tuo hetki jolloin taivas pimeni, jolloin monet eripuolilla Suomea hypäsivät koneesta ja ihailivat tuota näkyä, eivät varmasti koskaan unohda sitä hetkeä.

Kiitämme Twin-Otterin pilotteja sekä kaikkia tuon hypyn mahdolliseksi tehneitä ihmisiä.

Aamulla 3.30 Malmin kerholla hääri muutamia kymmeniä hieman unisen oloisia hypääjiä. Viriteltiin kameroita, varusteita ja jos jonkinmoisia suojalaseja.

Aamuyön hetket kuluivat nopeasti. Kasvava jännitys tuntui jo sisälläni. Hieman ennen koneelle menoa olimme jakautuneet sopiviin ryhmiin ja suunnitelleet mahdollisimman nautittavan hypyn. Jännitystä lisäsi se, että hypäsimme Hyvinkään kentälle, jolle ei kovin monikaan ollut aikaisemmin hypännyt.

Koneen noustua rauhallisen taivaan hoiviin, koneessa leijui miellyttävä tunnelma. Vilkuilin

**Kirjoittaja
Nina Kivisoja**

Myös Joensuussa hypättiin pimennyshyppy ja tässä hypääjät juuri ennen starttia ja aurinko vielä näkyi ennenkuin se hävisi pilvien taakse itse H-hetkellä.

Kohti turvallista CRW- hyppäämistä

Nuorelle C-kelpoisuustodistuksen omaavalle hyppääjälle tarjotaan monta vaihtoehtoa: on RW:tä, freestyleä sekä tempua ja tarkkuutta. Mutta CRW:stä ei puhu kukaan! Oppilasaikana tuleville hyppääjille varoitellaan toisten kupujen läheisyydestä. Eli lähtökohta kupurelatiivin aloittamiseen on vaikea.

Turvallisuus syistä johtuen on kupurelatiivissa minimi hypymäärä. Tämä sadan hypyn raja ei vielä välttämättä kerro totuutta. Nuori hyppääjä on ehkä ostanut uudet kamat ja niihin tottuminen vie aikansa. Minimi kokemuksena pitäisin 100 hyppyä sekä niistä 50 viimeistä omalla tai käyttämälään kuvulla. Sitten alkaakin vaikein vaihe, itse kupurelatiivin perusteiden opiskelu ja harjoittelu.

Ota yhteys kerhosi koulutuspäällikköön ja kysele häneltä lisätietoja. Mikäli hän ei itse ole hypännyt CRW:tä niin hän tietää kavereita joihin voi ottaa yhteyttä. Älä lähde kokeilemaan kupurelatiivia kokeilemattoman kaverisi kanssa. Sillä siitä seuraa joko vaaratilanteita tai sitten ette tapaa toisianne varjon varassa (vertaa RW:n harjoittelu).

Kokeneen kupurelatiivisten kanssa lajin perusteiden opettelu helpottuu. Ensimmäisellä hypyllä ei tarvitse tehdä yhtään kiinniotta. Pelkkä no contact lento yhdistettynä korkeaan avaukseen riittää. Tällä no hypyllä pystyy hyvin toteamaan mahdolliset kupujen eroavaisuudet (vajoamisnopeus, liitokyky ja ohjailun vaikutukset).

Toisella hypyllä voidaan tehdä plane. Tällä hypyllä

aloittelija on kiinniotettava eli ylempänä muodostelmassa oleva hyppääjä. Plane pitää tehdä stackin kautta, eikä suoraan planeen telakoitumalla. Mikäli korkeutta on riittävästi niin purkakaava plane ja tehkää se uudelleen. Heti ensihypyistä alkaen on muistettava turvallinen purkukorkeus (alus 1 000 metriä ja myöhemmin aina yli 600 metriä).

Planea kannattaa hypätä muutama kerta ihan kahdes-

taan. Näiden kertojen jälkeen onkin vuorossa ensimmäinen kiinniotta. Meillä Räyskälässä on ensi telakointi tehty joko biplaneen tai triplaneen. Eli tällöin aloittelija ei joudu käyttämään etulenkkejä/viilekkeitä ensimmäisillä kerroilla. Kahden tai kolmen torniin pääsee suhteellisen helposti vain lentämällä omaa kupua liki maksimi nopeudella. Tässä vaiheessa on syytä teroittaa aloittelijalle oikean telakoitu-

misen tärkeyttä.

Muutaman telakoitumisen jälkeen voidaan taas hypätä kahdestaan ja tehdä side by side. Pari side by sideä lisää ja sitten down plane. Muistakaa myös down planessa purkukorkeus. Kahdestaan hypätessä onkin enään jäljellä planen maahan tuonti. Se vaatii erittäin hyvän kelin.

Näiden hyppyjen jälkeen voi harjoittelua jatkaa rotaatiolla. Siinä kehittyy liki kaikilla CRW:n osa-alueilla. Sinuun telakoidutaan, sinä kierrät ja telakoidut ja olet muodostelmassa keskimmäisenä. Rotaatiota voidaan hypätä myös kolmestaan, silloin on huomioitava kuputornin erilaisuus neljän kiertoön verrattuna.

Tässä vaiheessa tulee RW-puoleltakin tuttu ilmiö. Tahtoo tehdä isoja kuvia/torneja. Monissa kerhoissa ja koneen kapasiteetti rajoittaa paljon. Helsingiläiset ovat etuoikeutettuja koneensa takia, mutta siellä on korkeusrajoitukset. Itse isomman tornin teko ei olekaan kovin helppo juttu. Neljän planen kasvattaminen esimerkiksi kuuden/kahdeksan planeksi onnistuu ihan samalla periaatteella, mutta sitten se alkaa vaikeutua. Muodostelman vajoamisnopeus kasvaa ja mitä alemmalle paikalle telakoidutaan niin sitä her-

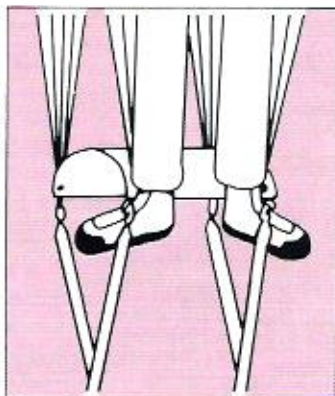
CRW VIHJEET

1. Käytä asianmukaisia varusteita
2. Ensimmäiset hypyt kokeneen kupurelatiivisten kanssa
3. Ennen koneelle menoa: exit, hyppysuoritus, purku ja vaaratilanteet
4. Uh:n jälkeen valmistaudu väistämään: väistä oikealle
5. Älä koskaan mene muodostelman etupuolelle
6. Älä kadota muodostelmaa näkyvistä
7. Ei telakoitumista eikä muodostelman muutoksia alle 600 metrin
8. Älä telakoidu: liian lujaa, muodostelman sivusta tai jos muodostelma heituu
9. Kietoutumiset: suoja varavarjon kahva, tarkista korkeus, pyri puheyhteyteen
10. Älä pudota ketään vaikeuksissa olevaa kenekään päälle tai liian alhaalla
11. Älä hyppää CRW:tä puuskaisella tuulella
12. Pura muodostelmat riittävän korkealla = yli 600 m
13. Älä laskeudu muodostelmassa kuin hyvällä säällä

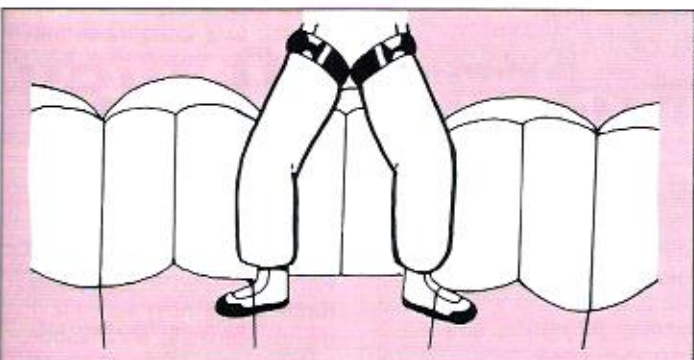
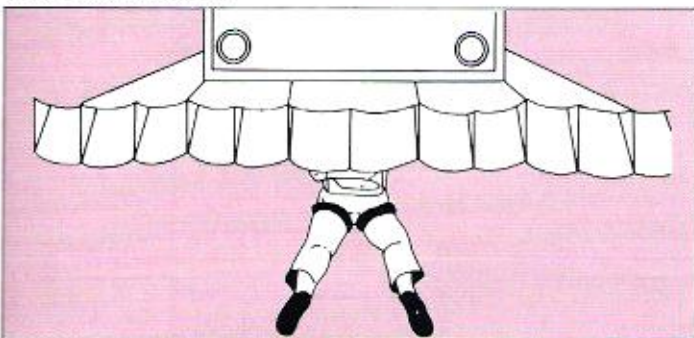
kemmin siihen on tultava. Kuuden tornillakin voi hypätä rotaatiota, silloin muillakin on mahdollisuus telakoitua alimmaiseksi.

Pelkät planet ja stäkit eivät ole ainoita muodostelmia vaan kupurelatiivissa voidaan hypätä myös muita kuvia. Esimerkiksi timantti on varsin näyttävän näköinen, mutta nämä eri muodostelmat vaativat hyppääjiltä paljon. Erilaisien muodostelmien teko onkin selvästi rotaatiota vaikeampaa eli harkitkaa mitä aiotte tehdä.

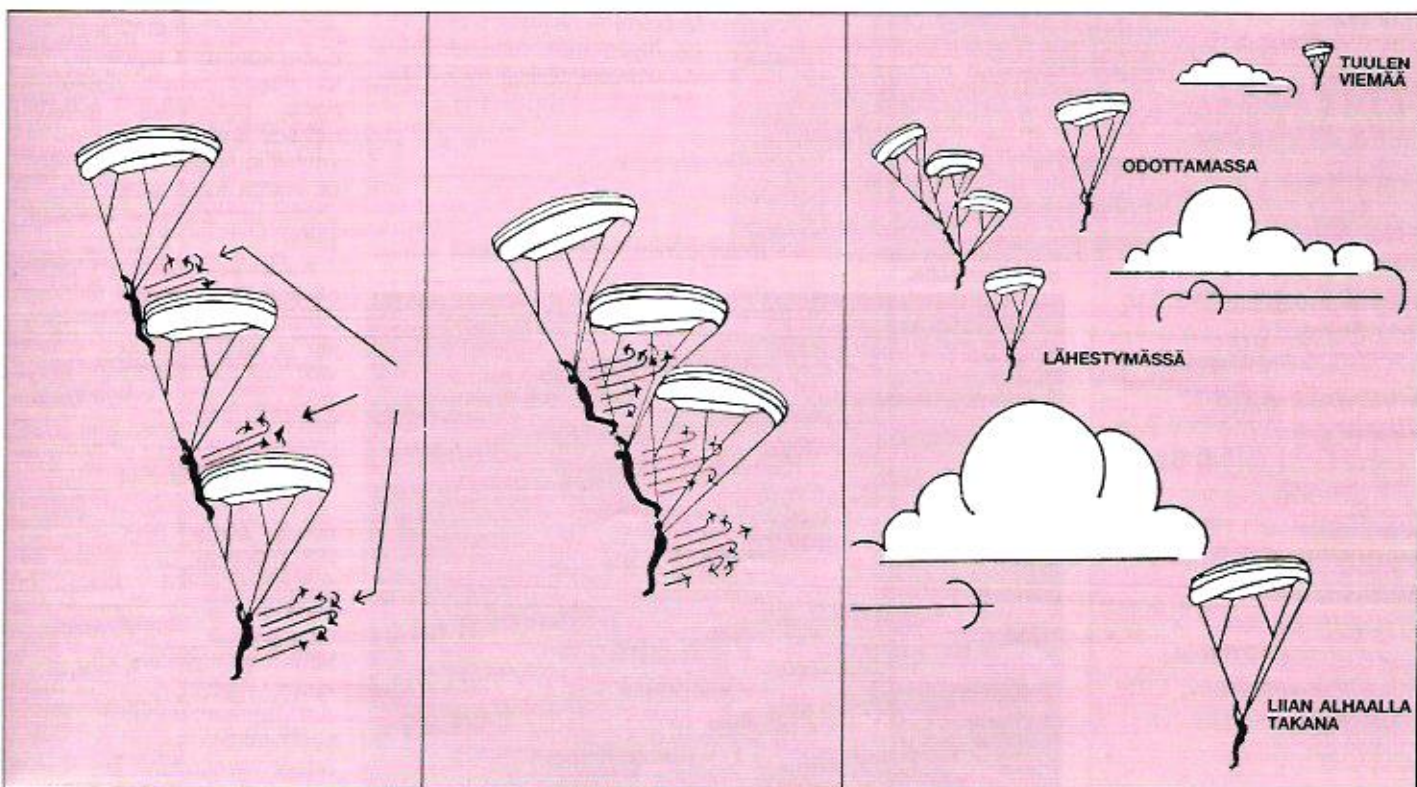
Vaikka CRW ei kiinnostaisikaan niin kyllähän hyppääjän pitää tietää perustiedot oman urheilulajinsa eri muodoista. Joten rohkeasti toimeen ja kuraamaan hyppäämään.

CRW terveisin
Pasi Pirttikoski

Tässä joitakin piirroksia telakoitumisesta, jotka lienevät melkein samanlaisia kuin Pasiin CRW-oppaassa. Se ei ole yleisessä jaossa, mutta jos haluat lisätietoja asiasta niin ota yhteys Pasi Pirttikoskeen.

Kuivaharjoittelua tehtiin myös runsaasti ja tässä pohja harjoittelee.

Naisten ME Ranskassa - 80-way

Synkeänä syysiltana puhelin pirahti soimaan Helsingissä Laura Venäläisen kotona. Viesti tuli kaukaa, aina lahden takaa asti Ruotsista. Ruotsalainen hyppääjä Sussie Knutson tarjosi suomalaisille kaksi vapaata paikkaa naisten kuviohypyn ME-yritykseen Ranskassa. No mikä ettei! Talven mittaan käytiin kirjeenvaihtoa ennätysyrityksen järjestäjien Alexis Perryn ja Jerome Bunkerin kanssa. Herrat halusivat tietää yritykseen osallistuvien naisten hyppyaustasta kaiken mahdollisen; iän, hyppymäärän, suurimmat kuviot, kisakokemuksen ym. ennen lopullista valintaa.

Jerome on 4-way RW:n maailmanmestari 87/89 Ranskan Tag Team -joukkueesta ja Alexis puolestaan kansainvälisesti tunnettu organisaattori – suomalaisten varsinkin Thai-boogiasta tuntema. Tunnettuus on molemminpuolista. Onhan Suomesta ollut iskuryhmä Thaimaassa jo kolmena vuonna pitämässä lippua korkealla.

Alunperin ideana oli pelkätään eurooppalaisista naisista koottu porukka, joka rikkoi vanhan EE:n – 38 naista – ja joka sen jälkeen tekisi uuden ME:n. Siihen tarvittaisiin vähintään 80 naista, sillä edellinen, USA:ssa tehty naisten ME oli 79-way. Meidän yritykssessämme oli kuitenkin mukana myös mm. amerikkalaisia ja uusseelantilaisia hyppääjätärinä.

Pohja trenasi etukäteen

Toukokuun 20.–27. päivänä Ranskaan Gap'iin oli kokoontunut naisia noin viitisenkymmentä tulevasta ennätysporukasta. Tarkoituksena oli harjoitella varman ja vakaan pohjan nopeata rakentamista. Itse pohja koostui 4 tähdestä, jonka väleihin tehtiin zipperit ja nämä puolestaan suljettiin neljäksi timantiksi. Pohjaa arvosteltiin hitaasta vajoamisesta, mutta kyllä siihen vauhtia saatiin tarmokkaalla treenauksella.

Kuvio ja hyppääjien paikat oli etukäteen jo aika tarkkaan mietitty, mutta karsintahyppyjen ja jälkibriefauksen jälkeen väki vaihtui useastikin. Erityisesti painotettiin kykyä korjata tekemänsä virheet, sillä ilman kunnollista pohjaa ei synny ainuttakaan ennätystä.

Parin totutteluhyppyn jälkeen pohjaa alettiin harjoitella laattikomaisesta Skyvanista, peräporttikoneesta, josta on helppo tehdä erinomaisia uloshyppyjä. Pääpiirteisään tämä tapahtui niin, että ensin kuvio yritettiin rakentaa mahdollisimman nopeasti. Sitten key-henkilön annettua merkin otteet irroitettiin ja samaa muodostelmaa lennettiin no

Hyvä keskittyminen ja valmistautuminen ovat edellytyksiä kuvien onnistumiselle.

contactina. Tästä nähtiin, missä osassa pohjaa oli syntynyt vetoja kuvaan. Merkinannon jälkeen otettiin taas otteet gripeistä kiinni.

Joka hypyllä oli mukana ainakin yksi videokuvaaja, joka tallensi suoritusemme jälkiarvostelua varten. Viikon takomisen ja epävirallisen 42 naisen EE:n jälkeen oli jyvät seulottu akanoista. 24 "varmaa" paikkaa pohjassa oli päätetty ja tytöistä otettiin mitat omia hyppyhaalareita varten. Jokaiselle neljälle sektorille oli oma värinsä. Tyytyväisten naisten joukossa olivat molemmat suomalaisedustajat, Laura Venäläinen ja Liisa Mattila. Hakeina lensimme takaisin Suomen kamaralle odottelemaan heinäkuun alkua ja varsinaista "isoa pläjäystä".

Vähitellen isompaa

Ennätysyritys järjestettiin Niortissa, Ranskassa 30.6.-8.7. Harjoittelupaikkamme Gap oli tarkoitukseen liian vuoristoista seutua 4 lentokoneen puljaa ja isoa hypypääjäläumää varten.

Lähellä Atlantin rannikkoa sijaitsevassa Niortin kaupungissa tilaa oli yllin kyllin. Lentokenttää ympäröi joka taholla laakeat peltoaukeat auringonkukkineen, joten varalaskupaikkoja riitti eikä tornitalois-takaan ollut pelkoa.

Aloitushyppy hypättiin tutun ryhmän kanssa. Jokunen tyttö oli vaihtunut, mutta silti 24-way pohjamme kasautui 34 sekunnissa hyppykorkeuden ollessa 4 000 metriä. Seuraavaksi rakennettiin taivaalle 44-way kahden koneen puljalentona. Viides hyppy olikin jo kahden Skyvanin ja Skylinerin onnistuneen puljalennon tulos. Koneista saatiin hyvät exitit ja niinpä 64 naista muodosti taivaalle symmetrisen kauniin kuvion. Kuvio oli pitkään kasassa ja lensi tasaisena lauttana. Sivultapäin muodostelma näytti litteältä panukakulta. Hyppykorkeus oli 15.000 jalkaa.

Niin hyvin sujuneen hypyn jälkeen olimme henkisesti valmistautuneita ME-yritykseen. Hyppykorkeus nostettiin 16.500 jalkaan. Twin Otter lisättiin kalustoon sekä happipullot joka koneeseen. Eipä aikaakaan kun neljästä koneesta pullahti yhtä aikaa 80 naista ulos taivaalle. Samaan kuvioon ei kuitenkaan saatu kuin 76. Ensimmäinen takaisku! Jälkibriefauksessa painotettiin hyviä lähestymisiä kuvan tasolta ja varotettiin räimästä. Säänhaltija kuitenkin vihoitteli ja uusi yritys jäi seuraavaan päivään.

Jatkuu seuraavalla sivulla →

Tytöt saamassa tärkeitä neuvoja paikallisilta herroilta.

Mattilan Liisan ilmeestä päätellen ME-kuvio ei ole vielä syntynyt, mutta menossa ollaan.

Kyllä sitä hymyä nyt riittää, kuvassa pohjan tytöt uusissa haalareissa, huomaa kirkaat värit.

Jokaisen hypyn jälkeen pidettiin jälkibriefing ja käytiin niin hyvät kuin huonot suoritukset läpi videon avulla ja se ei valehtelee, joten oli turha selitellä etten se minä ollut vaan joku muu.

Päivä alkoi lupaavasti. Kunnon maaharjoittelu ja Alexis Perryn kannustus tekivät tehtävänsä: 80 naista kasautui hienosti samaan muodostelmaan taivaalle. Kuvaajaryhmämme – viisi videokuvaaaja ja kameramiestä – oli jo valmis onnittelemaan meitä, mutta ensin filmit joutuivat tuomareiden silmäiltäviksi. Saimme harmiksemme tietää, että kuvio oli ollut kasassa vain vaivaiset 1,5 sekuntia eikä se riittänyt ennätykseen. Siihen kun vaaditaan 3 sekunnin ajan lentävä valmis kuvio.

Tuulinen sää ja pilvikatto pysäytti parailun siitä päivästä, mutta kyllä me silti pienet voitonmaljat joimme. Olihan se monelle meistä suurin onnistunut muodostelma.

Ennätys kasassa 14,5 sekuntia

Perjantai-aamuna 6. 7. olimme jo vähän turhautuneita ajan kulumiseen. Säästä kehittyi kuitenkin viikon loistokain. Siis kamat päälle ja tutuihin asetelmiin. Seurasi tiivistä maaharjoittelua ja kolme hyppyä ilman toivottua tulosta. Joku puuttui aina kuvasta.

Edessä oli neljäs yritys. Alexis ja Jerome takoiivat meihin lisää intoa ja taistelutahtoa ja se auttoi. Alexis vetosi meihin: "tehkää se nyt, tytöt, please" ja niinpä ryhdyimme tositoimiin.

Sankalle yleisjoukkoille järjestyi näyttävä taivasshow: 80 naisen siisti, samanaikainen exit 2 Skyvanista, Skylinerista ja Twin Otterista. Pohja rakentui nopeasti ja alkoi kasvaa laidoilta tasaisesti yhä suuremmaksi... Ilmassa leijui ennätysjuhlan tuntua... Kameramiehet räpsivät kuvia muodostelman alta, mutta olimme silti epävarmoja ennätyksestä. Vasta maahan tultuamme videokuvaaaja Patrick Passe sai meidät vakuuttuneiksi uudesta ME:stä. Sitä iloa ja riemunhuutoja kesti pitkään. Kaikuvimmat ilonkiljahdukset puhkesivat, kun tuomarit olivat filmin nähtyään kellottaneet uuden ME:n kasassapitoajaksi 14,5 PITKÄÄ SEKUNTIA.

93-way jäi yritykseksi

Pitkään emme silti ehtineet riemuja. Ahnehdimme lisää. Marssiessamme pakkauspaikalle me tytöt kajautimme suureen ääneen yhteisen toiveemme: "90-way!"

Toive toteutui. Siispä peedee pakettiin ja heti kuivien vetoon. Mukaan päätettiin ottaa kaikki paikalla olevat tytöt, yhteensä 93. Lieneekö ollut hyppävyksymystä tai ennätyk-

sen huumaa, mutta kuvio oli liian eläväinen, varsinkin ulkolaidoilta, ja vain 90 naista pääsi mukaan. Mikä pettymys.

Lauantaipäivä oli omistettu pelkille megayrityksille. Ensimmäinen hyppy, 93-way oli taas pettymys. Vain 85 pääsi kuvaan. Voi surku! Tämän lässähtäneen hypyn jälkeen väkeä vähennettiin ja pahimmin mokailleet jätettiin pois. Yritimme 88-way:tä, mutta aina jäi joku tai jotkut kuvasta ulos. Sunnuntaina, viimeisenä päivänä, kokosimme voimamme vielä yhteen rutistukseen. Mutta taas kerran 88-waystä yksi hupsahti veikkolaan eikä kuvio ollut täydellinen. Tymän tulo esti jatkoaikeet ja näin viikon saaliiksi jäi 80 naisen ME-lukema.

Ei mikään kakkupala

Kovaa työtä silti vaadittiin tämänkin ennätyksen synnyttämiseksi. Joillakin asiaan perehtymättömillä hyppääjillä on sellainen käsitys, että isojen muodostelmien hyppääminen on helppoa – "piece of cake". Eihän siinä tarvitse muistaa kuin yksi kuva ja kun on sukeltnut omalle paikalleen kuviossa, homma onkin siltä erää selvä. Tosiasiassa ison kuvan hyppääminen vaatii suurta tarkkaavaisuutta joka vaiheessa.

Vähintään yhtä tärkeää kuin lähestyä siististi kuvaan, on lentää omaa paikkaansa kunnona. Mitä isompi muodostelma, sitä tärkeämpää on lentää

sitä hyvin. Neljän starin saa kasaan ryssimälläkin, mutta isossa yrityksessä rock'n'rollin aiheuttaminen tai kuvion keltuttaminen vaikeuttaa monen muun hyppääjän suoritusta ja kuvion kasassapysymistä.

Parin pohjahyppääjän epäonnistuminen aivan viimeisillä hyppyillä todisti sitä, ettei isossa kuvassa ole "helppoa" paikkaa. Missä tahansa vaiheessa voi mokata hypyn, jos tarkkaavaisuus herpaantuu.

24-pohjan harjoittelulla oli ratkaiseva osuus kuvion onnistumisessa. Hommaa helppotti se, että Gapista lähtiesämme meillä oli varma ja nopea 24 hyppääjän pohja ja sen ympärille nopeasti rakentuva 40-way valmiiksi harjoiteltuna ennen varsinaiseen

asemiin. Vaikka oma "paikka" hidastelisikin edellä, ei ollut mitään syytä jäädä monen metrin päähän odottamaan. Niin ikään nopea, räjähtävä exit on onnistuneen kuvion edellytys. Koneesta on lähdettävä yhtenäisenä klimppinä eikä niin, että syntyy metrin rakoa edellä sukeltaviin. Fluttreiden huutaessa "ready, set, go!" takimmaisiet lähtivät juoksemaan jo "set"-komennolla. Videonauhalla paljastui, mikäli joku hidasteli exitissä.

Ja ne liu'ut... Isoa muodostelmaa hypätessä on tärkeää skarpata myös purkuvaiheessa. Purkukorkeudessa ulkorinki lähtee ensin liukumaan pois ja sitten aaltoina muut. Kaikkien on liu'uttava pitkään ja vaakatasossa, ei jyrkästi alaspäin. Jos näin sattui tekemään, siitä tuli kyllä varmasti joku takana liukunut ja melkein tatin silmilteen saanut huomauttamaan. Eriyisen tarkkana kannattaa olla silloin, jos kuvio ei jostain syystä rakennu niin kuin pitäisi.

Yksi 80-way yritys muodostui katastrofaaliseksi, sillä väärinkäsityksen takia Skylinerin porukka sukelsi ulos 5–10 sekuntia ennen Skyvanin pohjaa, ja kupitteli epätoivoissaan kuvion alla. Purkukorkeudessa pohjan alapuolella näkyi aukinaisia varjoja, mikä aineutti monelle hyppääjälle ylimääräistä sydämentykytystä. Mitään yhteentörmäystä ei onneksi sattunut.

Keskimäärin suurin kuva 65-way

Ranskaan yhdistyy luontevasti sanat giljotiini ja mousse au chocolat ("suklaamuussi") – jälkimmäinen vaan ei edellinen on helposti ostettavissa. Cassis ja pastis'kin herättävät tuttuuden tuntua. Vaan kirjainyhdistelmän Gap paikallistamiseen ei köykäinen Ranskatioutemme riittänyt. Kokoonkutsujiemme osoitteena oli hajuvesikaupunki Grasse ja seurasi älykäs päätelmä: Gap on lyhenne sanasta Grasse Air Port! Onneksemme kartalta löytyi kuitenkin Gap-niminen kaupunki, tunnetumman Grenoblen kaupungin eteläpuolelta.

Ranskalaisille hyppääjille Gap on RW-toiminnan keskus. Samaan aikaan siellä harjoittelivat mm. uudistunut Tag Team ja Ranskan 8-miehinen herojoukkue avaruuspuvissaan. Olipa jengejä muualtakin, aina länsinaapuritamme saakka. Gapin hyppähinnat ovat halvemmat kuin muualla Ranskassa, n. 120 F. Majoitus yhden hengen bun-

"isoon pläjäykseen" ryhtymistä.

Gapissa meille korostettiin vartalon asennon merkitystä kuvan lentämisessä. Vartalon tuli olla litteänä, jalkojen suorina ja vauhtia oli taivuttamalla pidettävä yllä koko ajan. Käsien piti niin ikään olla symmetrisessä asennossa. Kaikki yksityiskohdat, käsien ja jalkojen asennot ja otteet oli helppo nähdä videolta. Vastakkaisien sektoreiden piti olla symmetriset toisiinsa nähden. Kuvan videointi samalta tasolta osoitti, missä osassa hyppääjät eivät pudonneet yhtä nopeasti kuin muut.

Meille painotettiin myös nopeaa kuvaan tuleamista. Kuvan viereen piti tulla heti set up-

galowissa maksoi 25 F/vrk.

Suomalaisilla RW-hyppääjillä ei ole kovin monia tilaisuuksia päästä mukaan isoihin yri-tyksiin. Yleensä tämä tietää lompakon tuntuva kevennystä ja lentolippua jonnekin USA:n tai Thaimaan kaltaiseen paikkaan. Keski-Euroopan boogit tuntuvat olevan "huisin Nevadassa". Monet ennätystyöistä olivat hyppymääräänsä nähden olleet mukana melko isoissa kuvioissa. Keskimäärin suurin muodostelma osallistuneilla oli 65-way. Hyppääjien keskimääräinen ikä oli 30 vuotta ja kokemusta keskimäärin vähän yli tuhat hyppyä.

Vaivannäkö kannatti

Matkoilla usein sattuu ja tahtuu. Näin myös Ranskan maalla. Heti alkuun varjokassit seikkailivat pari päivää teillä tietymättömillä ja jouduimme turvautumaan lainakamoihin. Liftireissukin tuli eteen junali-

kenteen hiljennyttyä. Paluumatkalla eksyimme väärään junaan ym. pientä viivytystä. Kalliiden lentolippujen aiheuttamasta budjettivajeesta puhumattakaan! Saimme kuitenkin tilaisuuden hypätä monta hyvin organisoitua, toimivaa hyppyä ja matkasta jäi hauskoja muistoja, mm. yöstä, jolloin synttärikakun kynttilät laukaisivat palohälytyksen.

Yhteishenki pysyi tyttöporukassa korkealla ja tutustuimme moniin mukaviin lajitovereihin, kaikkiaan 18 maasta. Toivottavasti jatkossa saadaan roudattua lisää megakuvioita yhdistyneen Euroopan hengessä, niin naisten kuin miestenkin voimin. Homman onnistuessa filis on mahtava.

**Teksti: Laura Venäläinen
ja Liisa Mattila
Kuvat: Laura Venäläinen**

Sinä tiedät millaisessa kodissa haluaisit asua. Me tiedämme kuinka ajatuksesi toteutetaan.

Yksilölliseen asumiseen **SUOMEN TALOTEOLLISUUS OY**
Säynätsalon Talotehdas 40900 Säynätsalo
Ensokoti ☎ (941) 627 611 telefax (941) 627 755

MYYDÄÄN • OSTETAAN • MYYDÄÄN • OSTETAAN

Halutaan kopiot

Jos vain joltakin löytyy kellarista tai arkistoistaan Suomen Laskuvarjokerhon toimintakertomuksia seuraavilta vuosilta: 1960, -61, -62, -63, -66, -72 ja -75, niin ottaisitko yhteyttä.

Pekka Palotie, Kuusitie 3 B 44, 00270 Helsinki, puh. 90-477 2620.

Myydään

Erittäin siisti, vastatarkastettu varjokokonaisuus. Pääpuku XL-CLOUD, valjaat JAVELIN. Hypätty alle 200 hyp. Varavarjona patja ORION (käyttämätön). Myös mittari, kypärä. Hp. 9 700 mk. Puh: 941/732 651 Marko.

Myydään

- Javelin -88
* Fury -88; n. 100 hyppyä
* Firelite -88
- Centaurus -88
* Para-Foil 282 -88, n. 50 hyppyä
* Cirrus -88
- Centaurus -88
* Titan -85; n. 500 hyppyä
* Cirrus -88
Edullisesti puh. 941-674 709, iltaisin 941-783 650, soittopyyntö Markku Anttolainen

Myydään

Renegade 232 Sq ft 9-tunnelinen Phantom 26"-varavarjo Chaser-valjaat
Hypätty 300 kertaa, hyväkuntoiset
puh. 90-844 797/koti Eero R.

Myydään

Para-Ski tai muuten vaan nautittavaan hiihtoon huippusuksia edullisesti:

Suurpuikkarit Dynamic VR 27 Geant, 205 cm, käyttämättömät, tehdaspaketissa. Hinta vain 1.100,- FIM.

Suurpuikkarit Dynamic VR 27 Geant, 200 cm, Salomon 957 Composite siteet, kuin uudet, hinta vain 1.400,- FIM.
Erikoispuikkarit Atomic 633 SL 190 cm, Salomon 957 Composite sitee. Lähes käyttämättömät. Hinta vain 1.300,- FIM.

Tiedustelut: Pekka Palotie, puh: 90-477 2620

Myytävänä videokamera JVC/VHS-C/CCD.

Erittäin sopiva RW-treenaus käyttöön (testattu).
Kunto = uutta vastaava!
Soita Zero: 90-718 168 tai SLK 378 827/Zero, Petu, Pas-tori

Myydään

Turbo 220gf Rainbow. 100 hyppyä H. 2 000,-. Tied. Einar-ri 90-359 800.

Myydään

Siisti varjokokonaisuus Vector, Firelite ja Swift patjavarvarjo
Hypätty 400 hyppyä.
Väri musta/lila. Hinta 9.000 mk
Marke 90-832 600 koti ja 90-857 3115 työ

Myydään

Vector Firelite-R Clipper, Sari-Anna Havia, puh. k. 90-356 437, t. 949-452 095.

Halutaan ilmaiseksi

Olen keräämässä kaikenlaista vanhaa laskuvarjokamaa varastoon mahdollista museota/historiikki näyttelyä varten. Mikäli olet tai kerhonne on poistamassa vanhaa kalustoa niin alkää heittäkö pois vaan toimittakaa allekirjoittaneelle tai soittakaa. Otan vastaan melkein mitä vain. Varsinkin vanhat valjaat ja varjot ovat tosi tarpeeseen. **(Eivät takuulla mene ankkureiksi).** Suuret kiitokset jo etukäteen. Pekka Palotie, Kuusitie 3 B 44, 00270 Helsinki, puh. koti 90-477 2620.

Myydään

Osta nyt Suomen kuvatuin ja todella hyvin pidetty täydellinen kokonaisuus:
Valjaat: Warp III (siniset)
Reserve: Phantom 24"
Main: Pegasus (521 hyppyä)
Hinta: FIM 3.500,-
Tiedustelut: Pekka Palotie puh. 90-477 2620.

SUBSCRIBE TO:

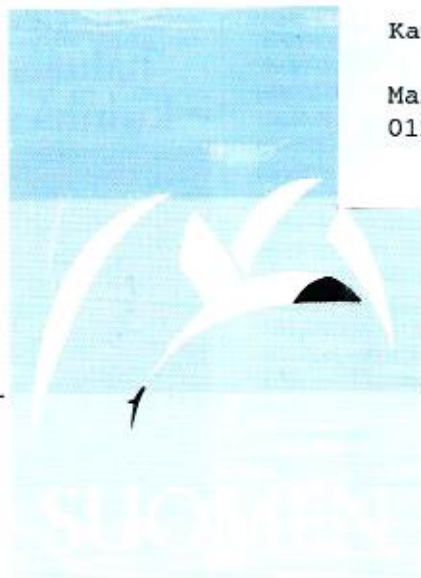
Skydiving®

PARACHUTING'S NEWSMAGAZINE

The international newsmagazine of sport parachuting. Read about the equipment, techniques, events, people and places of skydiving. **Free sample copy.** Foreign rates: 12 issues: US\$15 (surface mail), \$44 (air mail). Pay by International money order, U.S. currency, Visa, MasterCard, AmEx. Satisfaction guaranteed or money back. Order today:

Dept. FI • P.O. Box 1520
DeLand, FL USA 32721

Suomen Ilmailuhuolto Oy on perustettu tammikuussa 1990. Osakkaita yrityksellä on 42, joista suurin on Suomen Ilmailuliitto r.y. Huollon toimitilat sijaitsevat Malmin lentoasemalla, samassa rakennuksessa kuin liiton toimisto. Kokopäivätoimisena yhteyshenkilönä toimii laskuvarjotarkastaja Jukka Saarensilta.

Kausalainen Eero

90/4 /EK

silu-
rak-
am-
liit-
niä,

Maratonkuja 1 A 2
01280 VANTAA

kuuluttamattomia, uusia jne.
Yritys myös myy, valmistaa ja tuo maahan kaikkia kevytilmailuun liittyviä tarvikkeita.

ILMAILUHUOLTO OY

PALVELUKSESSANNE

TARKASTUKSET

KORJAUKSET

PAKKAUKSET

Paljon hyviä maahantuontisopimuksia, jos olet hankkimassa uutta varoja niin pyydä tarjous!

Myyntiä suoraan hyllyltä, hyvä valikoima kaikkea tarpeellista. On mittaria, hanskoja, dyttäreitä ym. ym.

HOIDA OMA VARUSTUKSESI AJOISSA KUNTOON.
TOIMITA SE JOKO TOIMITILOIHIMME HELSINKI-MALMIN LENTO-ASEMALLE, LÄHETÄ POSTITSE TAI KÄYTÄ OVELTA OVELLE-PALVELUJA.
AUKIOLOAIKAMME ARKISIN KLO 8.00—16.00. TERVETULOA.

PUHELIN 90-374 1426, FAX 90-374 1551
LASKUVARJOTARKASTAJA JUKKA SAARENSILTA

LISÄTIETOJA MYÖS: TOIMITUSJOHTAJA TIMO RANTALA